

Thư Kí Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiểu Gia

Contents

Thư Kí Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiểu Gia	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6: Chương 6	25
7. Chương 7	25
8. Chương 8: Chương 8	25
9. Chương 9	25
10. Chương 10: Chương 10	30
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14: Chương 14	43
15. Chương 15: Chương 15	43

Thư Kí Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiểu Gia



Giới thiệu

Bị đá kích lớn do thất tình, nàng chịu không nổi nên muốn đi tìm cái chết?! Nói bậy! Thất tình là chu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-ki-nha-hoan-cua-kiieu-nhi-thieu-gia>

1. Chương 1

Mặt trời bắt đầu mọc ở chân trời phía đông, Phương Hàm liền mở mắt.

Mặc dù toàn thân bủn rủn giống như đã chạy 42 km đường trường, nhưng 5 năm đã tập thành thói quen tốt, làm cho đồng hồ báo thức sinh lý đặc biệt chính xác của nàng vào lúc này đánh thức nàng tỉnh dậy.

Ngủ thêm tí nữa thôi, ngủ thêm tí nữa thôi! Sâu ngủ trong đầu cố gắng mê hoặc nàng.

Phương Hàm hung hăng bấm đùi mình một chút, cuối cùng đem sâu ngủ ép đuổi đi.

Nàng cố hết sức dích xóc chẵn lên, đang muốn men theo giường ngồi dậy, lại phát hiện phía trên có đôi cánh tay cường tráng ngang ngực đang ôm trước ngực nàng, ôm chặt cả người nàng.

Lại nữa rồi!

Phương Hàm tức giận trừng mắt liếc nhìn tên đầu sỏ bên cạnh một cái - đương nhiên chỉ như đang liếc mắt đưa tình với người mù thôi, tên kia đang ngủ say mà!

Nàng bắt đắc dĩ thở dài, bắt đầu liều chết cẩn thận dùng sức đẩy cánh tay nam nhân kia ra, đáng tiếc đẩy mãi mà đôi cánh tay cứng như thép kia vẫn không nhúc nhích chút nào.

Đáng giận, thật không hiểu này nam nhân rốt cuộc ăn cái gì lớn lên, da thô thịt dày, cắn thì sợ đau răng, còn nặng muốn chết nữa!

Mỗi ngày vụ này đều cố tình đều xảy ra một lần, nàng thật hoài nghi nam nhân này rõ ràng nghiện ôm gối, hai mươi mấy năm qua không ai giúp đỡ, ngủ như thế nào được đây!

Phương Hàm lại cố gắng một hồi lâu cuối cùng cũng thoát khỏi vuốt quỷ, nàng ngồi dậy thở hổn hển, chịu đựng đau nhức, khom lưng nhặt lên y phục rải rác trên mặt đất.

“A!” Nàng sợ hãi kêu một tiếng ngăn ngủ, bị một cổ sức lực chặn ngang kéo quay về trên giường, tất cả mọi cố gắng vừa rồi lần nữa lại trở thành số không.

Nàng thật vất vả mới thoát khỏi cánh tay kia, giờ phút này đang khoác bên hông nàng.

Nàng quay đầu lại thở phì phì, đúng lúc đối diện đôi mắt lim dim buồn ngủ. Thật là đáng giận, thật hâm mộ người đẹp trai, cho dù mới vừa tỉnh ngủ bộ dáng cũng đều gợi cảm muốn chết.

“Trời còn chưa sáng đâu mà, sao không ngủ thêm chút nữa?” Câu hỏi mang theo nồng đậm giọng mũi từ môi mỏng phun ra, giọng điệu ôn nhu có thể chìm chết người.

Hoàn hảo nàng nghe suốt 2 năm, đã có thể miễn dịch...

“Hàn Hàn?” Thấy nàng không có phản ứng, nam nhân lại kêu, giọng nói giống như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, làm người khác mê say. “Ngoan, ngủ với ta thêm một lát nữa đi.”

Được rồi, dính chính một chút, nàng chẳng qua là sắp miễn dịch thôi, vẫn chưa hoàn toàn miễn dịch.

Khi bị ném ngã về giường, Phương Hàm oán hận nghiêng răng, có phần nghĩ muốn bỏ nhào lên cắn một cái trút giận.

Nàng cũng thật sự cần xuống, hoàn toàn quên mất bài học kinh nghiệm trước đây.

Công kích như vậy đối với nam nhân mà nói hiển nhiên không đau không ngứa, trái lại làm cho hắn tỉnh ngủ vài phần.

“Xem ra sáng sớm nàng tinh thần rất tốt nha.”

Giọng nói này nghe tràn ngập chờ mong, cũng rất tà ác, ngay cả Phương Hàm thường chậm chạp cũng phát hiện hồngбет rồi.

Ngay sau đó, nàng sợ tới mức nói lỏng miệng, vừa nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt hắn sáng quắc nhìn chăm chăm nàng.

Ánh mắt kia nàng thật sự rất quen thuộc, ý đồ nam nhân rất rõ ràng.

“Chờ, chờ một chút...” Nàng nghĩ muốn giãy dụa.

Đáng tiếc đã quá muộn.

“Nếu tinh thần Hàn Hàn tốt như vậy, chúng ta tới làm chút chuyện nghiêm chỉnh nào!” Nam nhân khoái trá xoay người đem nàng đặt ở dưới thân.

“Nhị, nhị thiếu gia, đừng quên sáng nay ngài còn phải cùng các ông chủ ngân hàng tư nhân nghị sự...”

“Đó là chuyện sau này”. Hắc thờ ơ nói, bàn tay to lớn ấm áp đã thuần thục vôn về nhào nặn, cũng cúi đầu hôn mút xương quai xanh của nàng.

Phương Hàm cảm thấy được chính mình hẳn nên nghiêm khắc cự tuyệt hẳn cầu hoan, nhưng lại đáng xấu hổ phát hiện mình lập tức có phản ứng đối với sự vồ về chơi đùa của hắn.

Hai năm nay, nam nhân này sớm đã đem nàng sờ toàn bộ từ đầu đến ngón chân, hiểu quá rõ làm sao khiêu khích nàng.

Khi dục vọng hắn vọt vào trong cơ thể nàng, nàng không nhịn được ngâm khê ra tiếng, hai gò má vui thích ửng đỏ.

Tiếng ngâm khê mềm mại làm nũng kia đối với nam nhân mà nói như là thuốc kích dục, ham muốn trong cơ thể hắn ngủ say hoàn toàn tỉnh lại, giường nanh múa vuốt đem nàng ăn vào trong bụng.

Thiên hạ nhỏ nhắn chỉ có thể vô lực bám vai hắn, ý thức theo động tác của hắn di động chìm nổi.

Quên đi, chuyện sau này, sau này nói!

Đây là tia ý niệm thanh tĩnh cuối cùng xẹt qua trong đầu Phương Hàm.

Sự thật chứng minh, chuyện sau này, tuyệt đối không thể để sau này nói!

Mất thấy “đi làm” sẽ muộn, mà bọn họ còn ở trong phòng, Phương Hàm luống cuống tay chân giúp nam nhân thay y phục.

Lúc trước, tắm rửa thay y phục việc nhỏ này phải do nha hoàn thiếp thân bên người hắn làm mới phải, nam nhân này chính là cố tình khăng khăng muốn nàng làm cho, còn hùng hồn nói cái gì “Ta không có thói quen cho người chạm vào” Đáng giận, chẳng nhẽ nàng không phải là người?

Làm hại nàng đành phải tự làm qua loa chính mình rồi lại tranh thủ hầu hạ hắn.

Ai, quên đi, dù sao làm thư kí cũng cần phải giúp boss thắt caravat và vân vân, coi như đây là phần công việc nội bộ đi.

“Hàn Hàn, nàng làm việc thật tốt, không có nàng, ta nên làm sao bây giờ?” Hắn nhàn rỗi, xoay người nhìn nàng, không để ý thở dài.

Phương Hàm nhìn hắn khinh thường, dùng sức đem người đẩy ra phòng ngoài.

Mang theo vải bố đựng “bao công văn”, Phương Hàm chạy chậm đi theo phía sau hắn, vượt qua vườn hoa cùng hành lang dài, đi đến thư phòng.

Nàng không thể không nói, nam nhân này trừ việc sau khi đóng cửa phòng liền trở thành tên vô lại, khiến người giận sôi ra, bề ngoài thoạt nhìn vẫn là kiểu người kiệt suất, bất luận là cách nói năng hoặc tác phong, hoàn toàn là “Tinh anh của xã hội phiên bản Cổ đại” điển hình.

Phương Hàm khê thở dài.

Ngày trôi qua thật nhanh, thấm thoát, nàng đã ở thế giới này khoảng 5 năm rồi.

Trước khi gặp “Đại thần xuyên không”, nàng vốn là người rất bình thường OL (cái này mình bó tay), 27 tuổi, làm quản lí thư kí nho nhỏ trong một xí nghiệp cỡ trung, mỗi ngày 9 giờ đi làm, 5 giờ tan tầm, tiền lương tuy không nhiều lắm vẫn chăm sóc được cuộc sống chính mình.

Còn nhớ ngày đó vì chia tay bạn trai đã quen 3 năm, bị thất tình, đả kích quá lớn, vì thế đi đến tầng thượng của tòa cao ốc, nghĩ muốn hóng gió thôi.

Nàng thề tuyệt đối không hề có ý nghĩ muốn tìm cái chết, dù sao thất tình chỉ là chuyện nhỏ như hạt mè, đậu xanh thôi, không đáng cho nàng hy sinh tính mạng nha.

Làm sao đoán được, người đàn ông nhấn tâm bạc tình kia lại quá lạ chạy tới tìm nàng, có thể là muốn trình bày cái gì mà “Chúng ta chia tay hòa bình vẫn có thể làm bạn”, kết quả là khi nhìn thấy nàng đứng ở tầng thượng hóng gió, sợ tới mức mắt hồn mất vía, kêu gào nàng dừng vì hấn mà nghĩ quẩn. (tự mình đa tình, xì)

Nàng mặc kệ hấn, không nghĩ rằng hấn vẫn lớn tiếng ồn ào, mà còn bổ nhào về phía nàng, miệng quát to “Em nhất định không thể chết được a”, đem nàng đẩy lui lại vài bước, không may một bước giẫm phải khoảng không, rồi cứ như vậy rơi từ tầng thứ 10 xuống.

Trong thời điểm rơi tự do đó, Phương Hàm trong lòng muốn chính là, nếu nàng may mắn không chết, nàng sẽ không bao giờ ... chạm vào loại chuyện tình cảm không có gì tốt này nữa.

Lần đầu tiên nói chuyện yêu đương liền lấy mất mạng nhỏ của nàng, thật sự không đáng chút nào.

Có điều, bộ dáng nàng như thế này, cuối cùng tính chết một lần lại có chết đâu. Vấn đề này tương đối đáng để suy nghĩ sâu xa à nha.

Lúc ấy nàng còn chưa rơi xuống mặt đất liền mất đi ý thức, giúp cho nàng tránh được thể nghiệm kinh khủng “Đầu rơi máu chảy”, “Tan xương nát thịt”.

Sau đó, lúc nàng lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình không biết làm sao lại bị bán làm nha hoàn của Kiều phủ, bị Kiều phu nhân gọi thành Phương Hàn.

Được rồi, cũng may mắn rằng tên nàng ở 2 thế giới này đồng âm, khiến nàng thích ứng rất nhanh.

Hơn nữa, khi đó nàng vừa mới bị mua vào phủ làm nha hoàn, cái gì cũng không hiểu là rất bình thường, không cần thận phạm sai lầm, bị răn dạy vài câu là xong.

Vì thế cứ như vậy, ai cũng không phát hiện tiểu nha hoàn 13 tuổi này như ‘đèn dầu bị hoán đổi tâm’, có bất cứ sự thay đổi gì.

“Khụ!” Nam nhân ho nhẹ một tiếng, lập tức kéo suy nghĩ của nàng quay về.

Phương Hàm lập tức khôi phục bình thường, kính cẩn nói: “Nhị thiếu gia có gì phân phó?”

Nói đến vị Kiều nhị thiếu này, tên là Bách Dung, trước mắt là cấp trên trực tiếp của nàng.

Kiều gia còn có cái gì lão gia, phu nhân, thái phu nhân (bà cố), đại cô nãi nãi (cô lớn), đại thiếu gia, nãi nãi lớn nhỏ (cô), bà nội, tam thiếu gia, tứ thiếu gia, nhị tiểu thư, linh tinh nữa, sau cùng là đại boss, có điều nắm trong tay mạch máu kinh tế của cả nhà chính là ông chủ của nàng Kiều Bách Dung, hấn nói trong Kiều gia nàng chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của hấn, nàng cũng liền cáo mượn oai hùm, tự động không đếm xỉa đến ý đồ tìm nàng gây phiền toái của các chủ nhân khác.

“Mới vừa rồi điều Thích chương quỳ nói, nàng nhớ kỹ chưa?” Hấn thờ ơ hỏi.

“A, Dạ” Phương Hàm lập tức cúi đầu nhìn ghi chép của mình, “Thích chương quỳ vừa nói, mới đây lần lượt có không ít người tới ngân hàng tư nhân rút tiền, e rằng có người muốn gây chuyện, nô tài cũng không rõ lắm (thuật lại lời Thích chương quỳ).”

“Ừ.” Kiều Bách Dung lúc này mới gật gật đầu.

Hừ, nha đầu này giả bộ cũng thật giống, vừa rồi rõ ràng không biết đã đi vào cõi thần tiên nào rồi, khi hấn nói không thấy chú ý.

Nhưng mà, nàng như đi cõi thần tiên, lại có thể ghi nhớ cái nàng gọi là “Nội dung hội nghị”, cũng không đơn giản nha.

Kiều Bách Dung tất nhiên không biết, kiếp trước Phương Hàm làm thư kí, ghi chép lại nội dung hội nghị đối với nàng mà nói như là một bữa ăn sáng, sớm đã luyện thành dù ngăn người cũng có thể ghi chép biên bản thật hiệu quả.

Thực ra, làm biên bản hội nghị cũng là nàng chủ động đưa ra, lúc ấy nàng xung phong nhận làm người ghi chép.

Vốn Kiều Bách Dung đối với việc này không cho là đúng, cảm thấy làm điều thừa, hẳn đối với trí nhớ của mình rất tự tin, chuyện đã nghe qua sẽ không quên, chỉ là hẳn luôn luôn nuông chiều nha đầu kia, nghĩ thâm, nếu nàng muốn nghe bọn họ nghị sự, liền cho nàng nghe.

Lại không nghĩ rằng biên bản hội nghị này thật ra rất có ích.

Đầu tiên, tuy hẳn có bản lĩnh nhớ rõ lời mọi người đã nói qua, nhưng bình thường đều là chút tin tức rải rác, thế mà nhìn Phương Hàm sắp xếp biên bản, liền thực dễ dàng đem những tin tức rải rác này tập trung lại thành hệ thống để hẳn đưa ra quyết định.

Lại đến, mỗi khi buổi nghị sự kết thúc, Phương Hàm đều cho tất cả người tham dự nghị sự xem qua biên bản kia, để đảm bảo trong đó không quên hoặc lầm ý kiến của người nào cả, cũng yêu cầu mọi người xác nhận không có sai sót bằng cách đóng dấu tay chịu trách nhiệm.

Kể từ đó, nếu sau này xảy ra vấn đề gì, chỉ cần lật lại xem biên bản này, ai nói dối, ai che giấu không báo, vừa xem hiểu ngay.

Điều này làm Kiều Bách Dung không thừa nhận không nhìn tiểu nha đầu này với cặp mắt khác xưa.

Có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, có thể thấy nàng thập phần thông minh lanh lợi, mà khi bọn họ thương nghị lại có biện pháp nhanh chóng ghi nhớ tất cả trọng điểm, lại càng không phải là một nữ nhân chỉ biết mấy chữ có thể làm được, hẳn thậm chí từng nghĩ rằng, nếu đổi lại là mình, cũng nhất định không thể giống nàng ghi chép lại có trật tự rõ ràng như vậy.

Cũng từ đó, hẳn bắt đầu cảm thấy nha đầu này e rằng không phải là người xuất thân bình thường.

Chẳng qua khi hẳn nghĩ muốn tra hỏi lai lịch của nàng, ngoại trừ biết nàng là người bên ngoại của tội thần, cái gì cũng tra không được, vài lần có ý đồ ép nàng nói, hết lần này đến lần khác nàng bình thường chỉ ngây ngốc lúc này lại đặc biệt kín miệng.

Phương Hàm nào biết đâu rằng chính mình sớm bị người lãnh đạo trực tiếp mặt không biến sắc quan sát rất lâu rồi, nàng nhanh chóng ghi chép cuộc nói chuyện của những người này, lại mơ hồ cảm thấy thất lưng có chút đau xót, không phát hiện nhẹ nhõm mảy.

Không nghĩ cũng biết, cái này đương nhiên là kiệt tác của người nào đó rồi. Ai, đầu năm nay làm thư kí không phải làm siêu nhân nha, không chỉ cả năm không được nghỉ, buổi tối thường phải ‘tăng ca’ đến nửa đêm, mà vẫn phải làm việc siêng năng.

Nhưng ai bảo vẫn tự bán thân của nàng nằm trong tay hẳn chứ? Tại cái thời đại giai cấp này, ai giữ vẫn tự bán thân của nàng có thể quyết định chuyện sống chết của nàng, đó cũng là nguyên nhân nàng nhiều năm qua nghĩ mọi biện pháp lấy lòng nịnh bợ người phía sau hậu trường của Kiều gia, đại boss. (‘boss’ là nguyên bản nha, tại chị xuyên không nên khá là hiện đại ha)

Nữ tử tốt không chấp thiết thòi trước mắt, nói chung đời này nàng không dự định yêu đương lần nữa hoặc lập gia đình, mà vị này... Ân, cùng giường với boss cũng không tệ lắm, diện mạo không cần nói rồi, thể trạng vẫn là... Kỹ xảo thì cũng không cần nói, dù cả khi ngủ, lão yêu giống như bạch tuộc tám chân cứ quấn quít lấy nàng, dù sao nàng cũng không còn lựa chọn nào khác, phải kiên nhẫn chịu đựng, kiên nhẫn chịu đựng.

Ngay khi suy nghĩ của nàng càng ngày càng không đứng đắn, lại nghe thấy tiếng ho nhẹ quen thuộc.

Phương Hàm thật ra rất muốn nói “Ho khan liên tục sao không đi đại phu khám đi”, nhưng cuối cùng mở miệng lại là: “Nhị thiếu gia còn có phân phó khác không?” Trên mặt còn tiện thể kèm theo một nụ cười ân cần.

Nhìn qua tất cả phản ứng của nàng, Kiều Bách Dung đầu tiên là nghiền ngẫm nhìn nàng một hồi, tiếp theo ánh mắt nhìn ghé dựa phía sau, nói “Ngồi.”

Nhị thiếu gia cho phép nàng ngồi? Phương Hàm mở to mắt.

Nhìn khắp phòng đầy người, mỗi người đều là nhật lí vạn ky (từ này thì mình chịu thôi) quản lý chi nhánh ngân hàng trước mặt ông chủ lớn Kiều nhị thiếu đều là nhân vật có cấp bậc, xuất sắc, kiệt xuất, vô cùng cung kính, nàng chỉ là một thư kí nhỏ nhỏ lại được quang vinh khác biệt, ban thưởng cho ngồi?

Khi nàng còn đang hoài nghi, Kiều Bách Dung lại đột nhiên nghiêng người đến gần nàng, nhẹ nhàng nói, “Thân thể nàng phải không khỏe sao? Ngồi nghỉ ngơi đi.”

Giọng điệu mập mờ này, thức khắc khiến nàng đỏ mặt trước mặt mọi người.

Tuy là giọng nói hần khá nhỏ, những người khác không nghe thấy gì, nhưng nhớ lại chính mình tối hôm qua cùng vừa rồi bị hần như thế nào làm hại “Thân thể không khỏe”, hần còn nói trước mặt mọi người, Phương Hàm liền xấu hổ, nghĩ muốn cầm biên bản hội nghị này ném thẳng vào tên nam nhân đáng giận kia.

Đương nhiên nàng cuối cùng vẫn là nhẫn nhịn, dù sao người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, bởi vậy nàng tươi cười hết sức cảm động nhìn Kiều Bách Dung, “Cảm tạ nhị thiếu gia quan tâm.” Sau đó ở trước mặt một đám tiểu boss đang đứng trang nhã ngồi xuống.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong nháy mắt, nàng cảm thấy nhóm tiểu boss này nhìn nàng bằng ánh mắt giống như đang nhìn yêu phi hại nước vậy...

Phương Hàm thấy bản thân là người rất thức thời, nếu hôm nay có người lấy dao để ở cổ nàng dự định giết tiền cướp sắc, nàng nhất định sẽ không khóc sụt mướt liều chết không theo, người khác muốn nàng làm cái gì nàng liền làm cái đó.

Dù sao tính mạng quan trọng nhất, khóc cũng không thay đổi được chuyện gì, thuận tủy cổ hết sức lấy lòng, chọc giận tên cướp nói không chừng lại càng không được sống dễ chịu.

Mà tính cách đặc biệt này, khi nàng đi tới thời đại chưa từng nghe qua cũng chưa từng thấy trong sách giáo khoa, mang đến giúp đỡ rất lớn.

Trời sinh tính cách nàng vốn có chút lười nhác, nhưng nếu khéo nói, ân cần, sử dụng chút tính toán vô hại, không ảnh hưởng toàn cục có thể làm cho nàng thoải mái chút, như vậy nàng cũng sẽ không chút lo lắng nào đi làm.

Lúc trước nàng không từ thủ đoạn, Kiều Bách Dung chính là một ví dụ.

Nói đến Kiều gia này cũng thật kỳ lạ, vốn là dòng dõi Nho học, ông cố và các thế hệ trước của Kiều Bách Dung đều từng làm quan lớn trong triều, môn sinh khắp thiên hạ.

Chỉ tiếc rằng tinh thần này di truyền không tốt lắm, ông cố là một thế hệ tre tốt không may sinh ra một đám măng tòi, đến thế hệ ông nội, năm người anh em đều không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày nhàn rỗi.

Nếu năm vị này ham mê ăn uống, cờ bạc, gái gú còn chưa tính, cùng lắm thì cũng là đào khoét sản nghiệp tổ tiên thôi, một người trong lúc đó còn cố tình cùng Vương gia thế tử, người được hoàng đế sủng ái, vì một danh kỹ mà tranh giành tình nhân, đem thế tử đánh trọng thương.

Cái này cực kỳ kinh động triều đình, từ rất sớm Ngự Sử đã không vừa mắt thế lực to lớn của Kiều gia đã tận dụng cơ hội, lập tức dựa vào đó, cái gì tham nhũng, mua bán chức quan, cưỡng đoạt dân nữ, dù sao mặt kệ là thật là giả, rốt cuộc là do người phương nào gây ra, tất cả tiếng xấu đều đổ lên đầu Kiều gia, khiến cho trong triều một màn rối loạn.

Nếu không phải còn nhớ chút ân tình của Kiều gia từng thay bọn họ bôn ba khắp nơi, nền móng trăm năm của Kiều gia chỉ sợ đã sớm bị hủy hết.

Nhưng cũng kể từ đó, nguyên khí Kiều gia đã tận, tự rút khỏi triều đình, chỉ còn lại một số ít còn đảm nhiệm chức quan không mấy quan trọng.

Tới thế hệ Kiều gia hiện nay, tuy mong muốn lấy lại cảnh tượng Kiều gia trong quá khứ, nhưng loại sự tình này vẫn là coi trọng thiên phú, Kiều lão gia cả đời khổ công đọc sách cũng chỉ là tú tài, nghĩ muốn lên nữa cũng vô vọng, hơn nữa gia sản Kiều gia sớm bị thế hệ trước tiêu xài hết sạch, chỉ còn cái vỏ không, về sau thậm chí phải bán của cải lấy tiền sống qua ngày.

Lúc này, có người xuất thân sơn tặc rồi sau đó làm thương nhân ... Khụ, đơn giản mà nói chính là đại ca hắc đạo muốn hoàn lương vì chứng minh mình đích thực có tâm muốn kinh doanh nghiêm túc, vì thế nguyện

đem nữ nhi duy nhất tiến vào Kiều gia đã lụy bại, thư hương thế gia. (nhà làm quan, theo dòng dõi Nho học)

Đại ca hắc đạo nhìn trúng danh tiếng Kiều gia, Kiều gia lại nhìn trúng của hồi môn giàu có, vì thế mặc dù Kiều lão gia đã có chính thê, vẫn vô cùng náo nhiệt rướn tận nường vào cửa, nâng chỉ bình thê. (địa vị ngang bằng với chính thê)

Chẳng qua nói là bình thê, thực ra thân phận so với vợ lẽ cao hơn một bậc thôi, vẫn không thể chân chính cùng chính thê cùng ngồi cùng ăn, nhưng mà nhà vợ vị bình thê này tiền tài quyền lực thật khổng lồ, hồi môn lại như mưa đúng lúc giải vây cho Kiều gia, do đó mặc dù người nhà Kiều gia sau lưng cực xem thường vị nhị phu nhân Dương thị xuất thân thương nhân này, nhưng ở ngoài mặt vẫn không dám nói gì.

Bất quá với sĩ nông công thương, thói đời này cực xem thường thương nhân, huống chi là hắc đạo hoàn lương làm thương nhân, Kiều lão gia đối với chính mình cứ canh cánh trong lòng vì gia tộc không thể không cưới con gái của thương nhân làm vợ, vì thế đối xử với nhị phu nhân cũng không khỏi lãnh đạm.

Kiều lão gia có bốn con trai, hai thứ gái, chỉ có nhị thiếu Kiều Bách Dung là do Dương thị sinh ra, mà Dương thị sau khi sinh hán không bao lâu liền qua đời.

Dương thị vừa mất, tình cảnh Kiều Bách Dung lập tức trở nên gian nan, mẹ cả hận mẹ đẻ hán đoạt đi trượng phu của nàng, mà Kiều lão gia mỗi lần nhìn thấy người con này, liền nhớ đến năm đó mình bị bắt cưới Dương thị, người nhà Kiều gia càng nhìn Kiều Bách Dung lấy làm hổ thẹn nhục nhã, cho rằng mẫu thân hán phá hủy huyết thống thư hương thế gia của bọn họ.

2. Chương 2

Edit: A Chu

May mà vị đại ca hắc đạo hoàn lương kia, ông ngoại của Kiều Bách Dung cũng không phải ‘đền tiết kiệm dầu’ (từ này mình bó tay), mặc dù hán cho nữ nhi mang của hồi môn lớn tiến vào Kiều gia, nhưng trong của hồi môn đó giá trị nhất là khế ước, cửa hàng vẫn nằm trong tay Dương gia, chỉ cần Dương thị không gạt đầu, người nhà Kiều gia không ai có thể động vào.

Dương thị sớm biết trượng phu cùng mình vẫn chưa chung lòng, vì thế lúc hấp hối đem giao kèo, con dấu, chìa khóa, vân vân... những vật quan trọng đều giao cho quản gia trung thành của Dương gia, yêu cầu quản gia sau khi đưa con của nàng lớn đem quyền hành giao cho hán, chỉ để lại một chút vàng bạc, trang sức cho Kiều gia.

Kiều gia tức giận giậm chân, rồi cũng đành chịu thôi, vậy tài sản lớn ở nơi nào, nhìn thấy nhưng không ăn được, càng giận hơn. Vì thế, bọn họ mặc dù không muốn cho Kiều Bách Dung sống khá giả, nhưng cũng không dám khắt nghiệt với hán.

Diễn biến tiếp theo trở thành cái dạng trước mắt này đây.

Ba vị thiếu gia khác của Kiều gia vẫn theo bước tổ tông, cố gắng đọc sách nghĩ muốn làm quan, chỉ có Kiều Bách Dung từ năm 14 tuổi đã theo quản gia của Dương gia tiếp nhận di sản của mẫu thân, bắt đầu học kinh thương (học kinh doanh).

Tất cả người nhà Kiều gia đều khinh bỉ đứa cháu sa đọa theo thương nghiệp này, vùng trộm đau xót hán và ông ngoại hán cùng một dạng, hết lần này đến lần khác thế hệ Kiều gia lớn nhỏ này cũng chỉ miễn cưỡng trúng được cử nhân, thứ bậc còn rất xa, chi phí ăn mặc của cả nhà cuối cùng vẫn phải nhờ vào Kiều Bách Dung.

Phương Hàm lúc trước tiến vào Kiều gia, biết rõ quan hệ phức tạp rối rắm này, liền hiểu được chính mình chỉ có đi theo Kiều nhị thiếu mới có những ngày tốt đẹp.

Chẳng qua việc này nghĩ thì thấy đơn giản, thực hiện lại không dễ dàng như vậy, lúc trước nàng phải cố gắng ròng rã hơn một năm, cuối cùng mới được như mong muốn làm công việc vẩy nước quét thư phòng cho Kiều Bách Dung.

Bản thân chỉ là một thực nữ hai mươi tám tuổi, Phương Hàm rất rõ ràng, muốn trong thời gian ngắn nhất làm cho người lãnh đạo trực tiếp chú ý đến mình thì cách thức chính là phải lập dị (khác người, nổi trội).

(đọc đến “lập dị” - giật mình, tưởng Lady GaGa chứ)

Tiếc là trong quá khứ, nàng chưa bao giờ nghĩ mình một ngày đó bất hạnh phải xuyên không, nên lúc trước không cẩn thận nghiên cứu làm thế nào hấp dẫn ánh mắt nam nhân cổ đại.

Như là ăn cắp bài thơ, câu đối của người khác, hoặc là thỉnh thoảng cosplay theo mùa như học muội thời đại học, chẳng những thế, nàng từ khi vào đại học đã không đọc mấy thứ cổ văn khó hiểu đó rồi, hơn nữa nàng cũng đoán rằng Kiều nhị thiếu trong đầu toàn là kinh thương này đối với mấy thứ đó căn bản không có hứng thú.

Vì thế Phương Hàm vẫn chỉ có thể bắt đầu từ sở trường nhất của mình “Thay ông chủ sắp xếp công việc”.

Thư phòng Kiều Bách Dung chứa rất nhiều sách, và lại trên mỗi cuốn đều có ghi chú, cho thấy hẳn thực ra cũng đọc rất nhiều sách, là người học thức uyên bác, chỉ là đối với khoa cử, công danh không hứng thú thôi. Có điều, sách của hắn xếp đặt rất lộn xộn, không hề có quy luật gì, mỗi lần muốn lấy cuốn sách nào đều phải tìm rất lâu, xem xong thuận tay ném luôn, lần sau nếu muốn xem lại phải tìm một lần nữa, đặc biệt không có hiệu suất.

Vì thế, nàng dành thời gian vài tháng, đem tất cả sách phân loại theo ưu điểm, và cũng làm ra một danh sách các loại sách, những loại sách này được đặt trong tủ có ghi rõ ràng, vừa xem hiểu ngay, Kiều Bách Dung thán phục sự lanh lợi của nàng, cũng “thuận tiện” biết nàng biết chữ thật.

(‘thuận tiện’ nha, là tỷ ấy cố ý cho biết đấy)

Một nha hoàn biết chữ, đối với chủ tử mà nói so với nha hoàn bình thường thì dùng tốt hơn.

Vì thế bắt đầu từ đó, Phương Hàm liền theo kế hoạch ban đầu, từng bước một đi vào cuộc sống của Kiều Bách Dung, cuối cùng cùng hắn gần bó không thể tách rời.

Đương nhiên, khi đó nàng chỉ đơn thuần muốn làm một thư kí thật là tốt khiến ông chủ cảm giác sâu sắc không thể thiếu, từ nay về sau sống một cuộc sống thoải mái, không cần lo lắng việc bị người nắm khế ước bán thân, bị chủ tử bán đi bất cứ lúc nào.

Nàng chưa từng nghĩ đến làm thư kí riêng, làm làm, cuối cùng lại có thể làm trên giường cùng ông chủ.

Nàng không khỏi cảm thấy xúc động, ở hiện đại ông chủ cùng thư kí rất dễ xảy ra ngoại tình, đúng là không phải không có lý do nha.

Nhóm chưởng quầy rời đi, khi Kiều Bách Dung lần thứ hai trở lại thư phòng, ngênh đón hắn là một vẻ mặt ngủ say cực kì ngây thơ.

Dưới tay Phương Hàm còn đè nặng biên bản hội nghị mới nhất, cả người đã ghé vào trên bàn ngủ say sưa.

Hắn đầu tiên là sững sốt, sau đó khóe môi chậm rãi nâng lên, ánh mắt lúc này còn lãnh đạm cũng trở nên rất dịu dàng.

Nha đầu kia chắc là mệt muốn chết rồi đi?

Hắn cũng thật là, chỉ vì ngày hôm qua nhìn thấy nàng cùng Tam đệ cười nói hai câu, kết quả ngoài mặt hắn rất bình tĩnh, ung dung, nhưng đáy lòng lại giống như cả người ngã vào một vò dấm chua vậy, buổi tối nhien không được đem nàng hung hăng dằn vò một phen, bất luận nàng khóc cầu xin tha thứ như thế nào cũng không tha người. (ghen a)

Trong lòng hắn rất rõ, nha đầu kia tư tưởng, nhận thức thật rất hiếm có, giả bộ nhu nhược, giả bộ đáng thương đúng là sở trường của nàng, ở trên giường hô đau, hô mệt không nhất định là thật, ngược lại giống làm nũng hơn.

Với lại cũng nên giáo huấn nàng thật tốt, làm cho nàng nhớ, biết nàng là của ai.

Nhưng mà, thấy nàng mệt như vậy, hắn đã có chút không đành lòng, bởi vậy lúc này nhìn thấy nàng trông có vẻ không được thoải mái, liền tức khắc muốn nàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kiều Bách Dung thả nhẹ bước chân, đi đến bên cạnh nàng, đưa tay chạm nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn, vô cùng mịn màng kia.

Cố tình khiến nàng mệt mỏi như vậy, hiện tại lại đau lòng gần chết, rõ ràng là tự làm bậy a! Kiều Bách Dung trong lòng tự giễu. (tự làm tự chịu)

Lại nhìn nàng một lúc lâu, hắn mới nhẹ chân nhẹ tay đem người ôm lấy, đi đến giường nhỏ phía trong bên cạnh thư phòng, cho nàng ngủ càng thêm an ổn.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho giai nhân, Kiều Bách Dung trở lại bàn phía trước, dự định bắt đầu xử lý công việc.

Nhưng cũng không biết tại làm sao, có lẽ là không có ai ở bên cạnh thay hắn mài mực, châm nước trà, hắn cảm thấy không vừa ý, không tập trung được.

Cuối cùng hắn thở dài, bỏ qua những hạng mục sổ sách làm hắn đau đầu mãi đó, lấy biên bản hội nghị kia ra xem.

Chữ viết trong biên bản kia vẫn giống như ngày trước dùng than vót nhọn làm bút viết ra, nha đầu kia ngại dùng bút lông viết chữ quá chậm, nhờ hắn chuẩn bị mấy cây bút than đến, thuận tiện cho nàng viết.

Bút than này xem ra quả thật thuận tiện, tuy rằng chữ viết ra không thể tính là đẹp được, nhưng ít nhất cũng tỉ mỉ gọn gàng, với lại thật sự viết nhanh hơn so với dùng bút lông.

Nhưng chữ viết hôm nay xem ra có chút xiêu vẹo so với bình thường, có lẽ là hậu quả tối hôm qua không ngủ đủ đi?

Đầu ngón tay hắn vô thức khẽ vuốt lên những chữ viết kia, ý cười ở khóe miệng muốn thu cũng không thu được.

Hắn không nhớ rõ khi nào đã bắt đầu để ý nha đầu kia, vào giây phút nhìn thấy nàng, tim hắn đã in dấu ấn của nàng, làm sao cũng không xóa đi được.

Hắn đương nhiên rất rõ ràng, nha đầu tên Phương Hàn này tuyệt đối không hề đơn thuần như biểu hiện bên ngoài của nàng, hắn ở Kiều gia sống hơn hai mươi năm, trải qua rất nhiều tình người ấm lạnh (kinh nghiệm sống), về điểm tâm kế nhỏ nhỏ của nàng, hắn sao lại không biết chứ?

Chỉ sợ nàng từ lúc bắt đầu bị phái đến thư phòng hắn, liền tính kế hắn rồi? Không, nói không chừng ngay cả việc bị phân phối đến thư phòng hắn cũng là nàng cố tình sắp xếp.

Ban đầu, hắn tò mò nàng rốt cục muốn đạt được cái gì từ hắn, chỉ thấy nàng tiến hành đại cải tạo thư phòng hắn. Dĩ nhiên, cuối cùng sau khi cải tạo thư phòng quả thật làm hắn kinh hỉ, cũng vì vậy khen thưởng lớn cho nàng.

Thế nhưng, hắn vẫn như cũ không đoán ra nguyên nhân nàng cố gắng ở trước mặt hắn thể hiện, lấy lòng hắn.

Bên ngoài có thể không biết, nhưng bên trong, ai cũng đều hiểu người nắm quyền trong nhà thật sự là hắn, cho dù phụ thân hắn, mẹ cả cùng anh em đều chán ghét hắn, nhưng chi phí cả nhà đều do hắn chi trả, hắn muốn ai không sống khá giả, người đó liền nhất định không có ngày lành, bọn họ có thể xúc phạm đến hắn sao?

Bởi vậy, trước đây không phải không có nha hoàn muốn bò lên giường của hắn, một số thậm chí do mẹ cả hắn phái tới muốn kiểm soát hắn, cho nên hắn từ trước đến nay không có hảo cảm đối với nha hoàn trong phủ, vấn đề cá nhân của hắn từ trước đến nay đều đích thân làm.

Khi lần đầu gặp Phương Hàm, nàng chẳng qua là một tiểu nha đầu mười bốn tuổi thôi, hẳn nghĩ nàng cũng chỉ muốn dựa vào hắn bay lên làm phượng hoàng như các nha hoàn khác, nhưng mà, nàng hao hết tâm tư khiến hắn chú ý, dường như lại vì vậy mà thỏa mãn.

Nàng làm việc gọn gàng sạch sẽ, mọi việc đều giúp hắn chuẩn bị rất tốt, cho dù thỉnh thoảng bị hắn ác ý chọc phá, cũng chỉ là vẻ mặt đau khổ lén lút cầu nhau vài câu, sau đó rất nhanh lại giả bộ cười ngọt ngào, giả vờ không để ý chút nào.

Kiều Bách Dung còn tưởng nàng ngấm ngầm chịu đựng như thế là vì để có được ích lợi lớn hơn, lại không nghĩ rằng cho tới nay nàng chỉ muốn giúp đỡ hắn về công việc, đối với việc bên trong phòng của hắn không chút quan tâm.

Thoạt đầu, hắn còn hoài nghi nàng bày trò lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt thật), về sau mới phát hiện, nàng thật sự đối với hắn không có cái ý tứ kia.

Khoảnh khắc xác định được sự thật đó, trong lòng hắn cảm xúc lẩn lộn, không biết chính mình rốt cuộc là thở phào nhẹ nhõm hay là cảm thấy bất mãn, không vừa lòng....

(để ý thì không cho, không để ý lại không chịu, ai...)

Đang nghĩ đến nàng, ngoài thư phòng thỉnh thoảng có người kêu khẽ: “Nhị thiếu gia.”

Kiều Bách Dung ngẩng đầu, nhìn thấy đó là gã sai vặt Ngô Hàng.

Trước khi có Phương Hàm, Ngô Hàng vẫn đi theo bên cạnh hắn, nhưng hơn ba năm trước, sau khi có Phương Hàm, Ngô Hàng dần dần bị hắn phái đi làm việc khác.

Kiều Bách Dung thừa nhận, hắn không thích có nam nhân khác gần gũi nàng quá mức.

“Chuyện gì?”

“Đã gần trưa, nhị thiếu gia có cần dùng cơm trưa trước không?”

Kiều Bách Dung trực giác quay đầu lại nhìn nha đầu đang cuộn mình ngủ trên giường, suy nghĩ một chút, nói: “Bây giờ ta chưa đói bụng, một lúc nữa người sai người bưng tới chút cháo loãng đi.” Mới vừa tỉnh ngủ đã ăn nhiều dầu mỡ không tốt. “Đúng rồi, bảo họ tiện thể chuẩn bị một ít điểm tâm nữa.”

Nha đầu kia tự mình là con kiến, đối với đồ ngọt không từ chối bao giờ, nếu hắn không nhìn chăm chăm, hẳn hoài nghi nàng có thể cả ba bữa đều lấy điểm tâm ăn thay cơm.

“Đã biết, nhị thiếu gia.” Ngô Hàng đi theo Kiều Bách Dung nhiều năm như vậy, đương nhiên hiểu được trong lòng chủ tử đang suy nghĩ cái gì, che miệng cười trộm xoay người rời đi.

Phương Hàm là bị mùi đồ ăn đánh thức.

Khi nàng ngồi trên giường dụi mắt, còn có chút không rõ mình đang ở đâu, lúc này cái bụng rỗng kêu to, làm cho nàng không thể không nhìn thẳng vào vấn đề dân sinh quan trọng nhất trước.

“Tỉnh? Vậy đến dùng chút đồ thiện (bữa trưa) đi.” Kiều Bách Dung quay đầu nhìn nàng cười, vẻ mặt lộ vẻ sung nịch (cưng chiều).

“Dạ...” Nàng đáp nhẹ, tuy ngủ dậy tinh thần tốt hơn nhiều, nhưng toàn thân vẫn còn đau mỏi, đành phải miễn cưỡng lê bước chân đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Kiều Bách Dung buồn cười nhìn trộm bộ dạng mơ mơ màng màng của nàng, lúc này nàng đơn giản giống như trẻ con, vì vậy cũng không chút cảnh giác cùng cẩn thận, đặc biệt đáng yêu, mà lại không tự chủ làm ra hành động làm nũng.

Chỉ thấy nàng ngồi nghiêng dựa vào hắn, cũng không nhìn rõ bát trước mặt là cái gì, tùy ý cầm lấy muống liền múc một ngụm cho vào miệng —

“Ô ô ô...” Nóng quá, nóng quá! Phương Hàm gần như nhảy dựng lên.

“Làm sao phải ăn gấp như vậy?” Hắn vội vàng đem chén chè ngân nhĩ táo nhỏ bên cạnh nhét vào tay nàng.

Bây giờ còn là cuối xuân đầu hạ, thế nhưng chén nước chè kia bên trong có vài miếng băng nổi lên, là bởi vì vì hẩn biết nha đầu kia thích lạnh sợ nóng, đặc biệt sai người đi hầm băng mang tới.

Phương Hàm cũng không dùng muỗng, trực tiếp cầm chén chè, vô cùng không thực nữ hung hăng uống một ngụm lớn, đầu lưỡi bị nóng mới hơi bớt đau.

“Có đỡ chút nào không?” Kiều Bách Dung lo lắng nhìn nàng.

Nha đầu kia thật đúng là khiến người ta không yên lòng được, nói nàng ngốc, bình thường rõ ràng thông thạo, kiên quyết; nói nàng thông minh, có khi lại cố tình thỉnh thoảng không cẩn thận.

Hẩn chính là sợ nàng tỉnh dậy muộn cháo sẽ bị nguội lạnh, mới đặc biệt phân phó phòng bếp làm nóng chút rồi mới bưng tới, không nghĩ tới cháo vừa mới đưa tới nàng liền tỉnh dậy, còn không nếm thử một chút liền trực tiếp ăn?

“Đau.” Phương Hàm tủi thân mím môi, ngầm trách hẩn không nhắc nhở nàng trước.

Nàng hoàn toàn không ý thức được nét mặt cùng giọng điệu có bao nhiêu giống như đang làm nũng, vốn không giống quan hệ giữa thư kí với ông chủ hoặc giữa nha hoàn với thiếu gia.

Có điều, Kiều Bách Dung mong sao nàng ỷ lại vào hẩn nhiều một chút, hiển nhiên sẽ không mở miệng nhắc nhở.

“Được, được, là ta sai, mở miệng ra cho ta coi nào?” Hẩn dỗ khê.

Giọng nói như dỗ tiểu hài tử kia đã làm cho Phương Hàm khôi phục lại một chút thần trí (tinh thần + trí tuệ), bỗng phát hiện cử chỉ của mình lúc này thật sự có chút mất mặt, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cúi đầu không nói trừng mắt nhìn chén chè kia.

Kiều Bách Dung lắc đầu, lấy bát trong tay nàng đi, “Nhìn chén chè làm gì, sao không dùng ngọc thiện đi?”

Đồ ngọt yêu thích bị lấy đi, Phương Hàm lập tức lấy lại tinh thần.

Đôi mắt - tha thiết nhìn chén chè kia bị chuyển qua cái bàn khác, tâm nàng quỳnh lên, đang muốn nói cái gì, Kiều Bách Dung lại mở miệng trước.

“Chờ nàng ăn đồ ăn cùng cháo này xong, mới cho uống chè.”

Nàng tức khắc sụp đổ cúi mặt xuống, “Cháo rất nóng a.”

“Nàng có thể chờ nguội rồi lại ăn cũng không sao.”

“Đợi thêm nữa, băng trong chè sẽ tan mất...” Nàng hơi không cam lòng.

“Như vậy cũng tốt, đại phu nói nàng không thể ăn băng thường xuyên được.” Kiều Bách Dung không động đây.

Hai người đã đồng giường cộng chằm hai năm rồi, thân thể nàng như thế nào hẩn rất rõ ràng. Tuy thường ngày hay chạy nhảy, nhưng kinh nguyệt lại không đều, không phải không mời đại phu đến khám và chữa bệnh, bốc thuốc cho nàng, nàng cứ chê thuốc đắng, làm thế nào cũng không chịu uống, kết quả là mỗi khi nguyệt sự đến đều than đau, lăn lộn trên giường.

Mà Kiều Bách Dung cũng thật không rõ, thường ngày hẩn không phải là người dễ thỏa hiệp, thế nhưng mỗi khi nàng khóc lóc cầu xin vài câu, sẽ lại theo ý nàng? Ai, nha đầu kia chắc chắn là khắc tinh của hẩn.

3. Chương 3

Edit: A Chu

Mất thấy cò kè mặc cả thế nào cũng không được, Phương Hàm đành phải miễn cưỡng dùng bữa, ăn cháo.

Thấy nàng ngoan ngoãn như vậy, Kiều Bách Dung mới động đũa.

“Đúng rồi, hiện tại là giờ gì rồi?” Phương Hàm đột nhiên hỏi.

Nàng không nghĩ mình ngủ lại ngủ lâu như vậy, buổi chiều còn có việc phải làm đó!

“Giờ Mùi rồi, sao thế?” (khoảng 13 - 15 giờ)

Phương Hàm vội vàng cầm túi công văn của mình, mở lịch làm việc tự chế ra xem, “Ôi trời, buổi chiều hôm nay thiếu gia còn phải đi Mai gia thôn một chuyến mà!”

Kiều Bách Dung lơ đãng nói: “Không vội, ngày mai tranh thủ qua đó xem chút là xong thôi.”

“Ngày mai?” Nàng phiền não cắn đũa, cầm lịch làm việc mở trang tiếp theo, “Nhưng ngày mai thiếu gia còn phải bàn chuyện buôn bán với ông chủ Triệu nữa mà! Các ngài mỗi lần bàn chuyện đều rất lâu, chỉ sợ không rảnh tới Mai gia thôn đâu.”

Thay ông chủ thu xếp cũng kịp thời nhắc nhở lộ trình, là việc một thư kí nên làm.

“Vậy ngày mốt đi là được rồi.”

“Nhưng mà ngày mốt cũng có...”

Kiều Bách Dung dứt khoát vươn tay, lập tức tịch thu lịch làm việc của nàng, “Ăn cơm thì không được xem này nọ.”

Thực tế hắn không chịu nói thôi, bình thường hắn đi đâu cũng đều dẫn nàng theo, hôm nay nếu thân thể nàng không khỏe, hắn cũng không muốn đi, dù sao trong thư phòng cũng có rất nhiều công việc cần hắn xử lý.

Phương Hàm bĩu môi. Quên đi, đại boss thấy không quan trọng thì không quan trọng vậy, dù sao nàng cũng chỉ là một viên chức nhỏ thôi mà.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng từ từ thưởng thức ngọc thiện.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, tiếp theo, một tiểu nha hoàn khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi từ cửa thư phòng đi vào, sợ hãi nói: “Nhị thiếu gia, phu nhân căn dặn, mời ngài đêm nay đến Lan Huyền viên dùng bữa.”

Lan Huyền viên là sân trong viện của Kiều lão gia cùng Kiều phu nhân Đỗ thị.

(Kiều gia có 2 vị phu nhân là Đỗ thị (vợ cả) và Dương thị (mẹ ruột của nam chính), Chu nói lại cho rõ nha)

“Nói với mẫu thân, ta bề bộn nhiều việc, không rảnh đi qua.” Kiều Bách Dung nghĩ cũng không nghĩ thuận tiện nói luôn.

Hắn cùng người nhà này không có tình cảm gì đáng nói, nhất là với vị mẹ cả - vốn là tiểu thư quan gia kia lại chưa hề cho hắn một mặt hòa nhã nào. Hắn sở dĩ bây giờ còn nuôi dưỡng cả nhà này, chỉ là hy vọng bọn họ không có việc gì dừng đến làm phiền hắn, nếu có thể, tốt nhất là đừng gặp mặt.

Hắn đã rất lâu không cùng cùng mẫu thân trên danh nghĩa đó ăn một bữa cơm rồi, lúc này đột nhiên gọi hắn qua, chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

“Nhị thiếu gia, phu nhân muốn nô tì nhất định phải mời được thiếu gia qua đó một chuyến!” Tiểu nha hoàn kia co rúm lại nói: “Phu nhân còn nói, nếu nô tì ngay cả chuyện này cũng làm không xong, sẽ dùng côn đánh...”

(đây là một kiểu tra tấn nhục hình bằng tre hoặc gỗ... dã man quá nên để vậy thôi nha)

“Vậy có liên can gì đến ta?” Nữ nhân kia muốn đánh chết trăm ngàn nô bộc cũng không phải chuyện của hắn, đến lúc đó làm phiền đến hắn, ngay cả mua nô bộc mới cũng không cho bà ta.

“Nhị thiếu gia, ngài nên đi một chuyến đi, chẳng qua là ăn một bữa cơm thôi, không cần phải làm khó hạ nhân.” Nhìn vẻ mặt sợ hãi của tiểu nha hoàn kia, biết rõ tính nết của Kiều phu nhân, Phương Hàm có chút không nỡ, khuyển nhử hắn.

Kiều Bách Dung trừng mắt nhìn nàng, tức giận nói: “Nếu hôm nay bà ta sai người đến muốn ta nhảy vào hồ lửa (ý chỉ chỗ chết), ta không nhảy bà ta liền đánh chết nha hoàn kia, nàng cũng muốn khuyên ta nhảy sao?”

“Ách...” Phương Hàm choáng váng, đành phải nói: “Vẫn là mời phu nhân tự mình nhảy đi.”

Nàng là dựa vào boss của nàng, ở Kiều gia mới có địa vị như hiện nay, nếu Kiều Bách Dung có chuyện gì, nàng cũng xong đời rồi, cho nên phải chết cũng là Kiều phu nhân chết.

Phương Hàm nhận xét như vậy rõ ràng là muốn lấy lòng hắn.

Dù sao cả Kiều gia, cũng chỉ có nàng dám quang minh chính đại cùng hắn xem thường các chủ tử khác của Kiều gia mà thôi.

Đương nhiên, Kiều Bách Dung cũng không biết, thật ra là vì Phương Hàm đến từ thời đại coi trọng nhân quyền, dù trở thành nha hoàn cả đời, trong lòng đối với cái gọi là chủ tử vẫn không cung kính bao nhiêu - ấy, Kiều nhị thiếu tất nhiên là ngoại lệ rồi, hắn chính là đại boss lớn nhất của nàng nha, lấy lòng ông chủ tuyệt đối là chuyện cần làm à!

“Được rồi.” Kiều Bách Dung tâm trạng tốt, khó có được lòng từ bi, nói với tiểu nha hoàn kia: “Nói với mẫu thân, ta buổi tối sẽ qua đó một chuyến.”

Đây không phải bữa tiệc tốt, điều này từ lúc Kiều Bách Dung quyết định đến Lan Huyền viên đã đoán được.

Chẳng qua hắn trái lại không nghĩ tới, hắn mới vừa ngồi xuống, ngay cả khuôn mặt của người nhà Kiều gia còn chưa nhìn rõ, Kiều phu nhân đã vội vàng mở miệng.

“Bách Dung, con năm nay cũng không còn nhỏ nữa rồi thì phải?”

“Cũng tạm tạm.” Kiều nhị thiếu ung dung nói: “Mẫu thân cùng phụ thân đều còn trẻ, ta có chỗ nào đã già rồi sao?” (anh biết đùa quá chứ)

Lời này lập tức làm Kiều phu nhân giận xanh cả mặt.

Kiều Bách Dung cũng không để ý tới, làm bộ như không thấy được, ánh mắt nhìn qua người nhà Kiều gia đang ngồi đây cùng hắn huyết mạch tương liên lại không có chút tình cảm gì.

Được, tốt lắm, đều đến đông đủ, xem ra buổi tối hôm nay sẽ rất thú vị đây.

Thật ra, Kiều Bách Dung đã sớm biết được Kiều phu nhân tìm hắn tới làm cái gì rồi.

Kiều gia ở thế hệ của hắn có bốn tử hai nữ (4 con trai, 2 con gái), trong đó đại ca năm nay hai mươi lăm tuổi, đã thành thân nhiều năm, chỉ là Tam đệ cùng Tứ đệ so với bọn hắn nhỏ hơn nhiều, Tam đệ năm nay mười bảy, Tứ đệ gần mười ba.

Còn về hai vị tiểu thư, chị lớn so với hắn lớn hơn 1 tuổi, không chỉ đã xuất giá, cũng đã sinh hai đứa con rồi, bên nhà chồng cũng không tệ lắm, còn nhị tiểu thư dù chưa xuất giá, cũng đã mười lăm tuổi rồi, vừa đúng tuổi kết hôn.

Đầu năm nay coi trọng thứ tự cấp bậc lớn nhỏ, huynh tỷ phía trên chưa thành thân, đệ muội phía dưới không thể vượt qua.

(ý là: anh chị chưa kết hôn, thì em không được kết hôn trước)

Tam thiếu gia là do thiếp của Kiều lão gia sinh ra, Kiều phu nhân cũng không quá để ý, nhưng tứ thiếu gia và nhị tiểu thư đều là do nàng sinh ra, nhất định hy vọng bọn họ có thể thuận lợi kết hôn.

Kiều phu nhân mặc dù mặc kệ hôn sự của Kiều Bách Dung, nhưng hắn là nhị ca, một ngày hắn chưa thành thân, con gái của bà ta cũng không thể kết hôn được, đây mới chính là chuyện bà lo lắng.

Có điều, Kiều Bách Dung dĩ nhiên sẽ không nghe lời như vậy, Kiều phu nhân càng muốn nhắc đến, hắn càng làm ra vẻ không biết, tự mình gấp ăn đây bụng, cũng không nói tiếp, không chút để ý đến Kiều phu nhân khen ngợi chất nữ (cháu gái) hoặc ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) của bà ôn lương hiền thực bao nhiêu. (người hiền lành, có đạo đức)

(Kiều phu nhân nỏ phải biết, hồi sau sẽ rõ)

Sau đó Kiều phu nhân nổi giận, dứt khoát buông dũa nói thẳng: “Bách Dung, mấy năm trước ngươi nói bận bịu việc buôn bán, không rảnh thành thân, nhưng hiện giờ mày đã hai mươi hai tuổi, nếu không thành thân còn thể thống gì?”

Thấy bà ta không hề quanh co lòng vòng nữa, nói thẳng ra luôn, Kiều Bách Dung cũng không tiếp tục theo bà ta vòng vèo nữa, chậm rãi nói: “Mẫu thân, muốn thành thân cũng phải tìm được đối tượng thích hợp đã chứ, cũng không thể tùy tiện tìm một người môn đăng hộ đối là được, đến lúc đó thể diện gia đình không yên thì làm sao bây giờ?”

“Bách Dung, sao lại nói chuyện với mẫu thân như vậy?” Kiều lão gia cau mày giận dữ.

“Lê nào con nói không đúng sao?” Hắn cố ý vô tình liếc nhìn Kiều phu nhân cùng Kiều lão gia, “Vả lại đối với con mà nói, môn đăng hộ đối cũng là vấn đề nha? Lấy tiểu thư quan gia, chỉ sợ gia đình bên đó chê con không học vấn, không nghề nghiệp, cả người đầy mùi tiền; nếu lấy con gái nhà thương nhân, chỉ lo phụ thân cùng mẫu thân thế nào cũng lại chướng mắt.”

“Kiều Bách Dung!” Bị đâm trúng chỗ đau, Kiều lão gia tức giận, đập bàn đứng lên.

“Ai nha, xin lỗi, con từ trước đến nay quen nói lời thật, trong thời gian ngắn phải nghĩ một đằng nói một nẻo, thật đúng là nói không nên lời.” Kiều Bách Dung vẫn ung dung nhìn sắc mặt lão cha càng trở nên xanh tím. “Như vậy đi, tháng sau tiền tiêu hàng tháng của mỗi người tăng lên mười lượng, cách bày tỏ xin lỗi của con tốt chứ!” (lấy tiền đền người a)

“Ngươi, ngươi...” Kiều lão gia quả là bị nghịch tử này làm cho tức giận đến hộc máu, nhưng câu nói “Lão tử mới không thêm tiền của ngươi” lại không nói nên lời, bởi vì ông thật đúng là rất muốn số tiền này.

Dù sao mục đích của bọn họ cũng không thực hiện được, Kiều Bách Dung quyết định giữ lại chút thái độ tốt, tránh bọn họ giận quá sinh bệnh, khiến hắn phải mời đại phu, lại không có lời. (sao giống suy nghĩ của con buôn què)

“Đêm nay cứ như vậy đi, con còn có việc khác cần xử lý, về trước vậy.” Nói xong, hắn không chút do dự đứng lên, đi trực tiếp ra ngoài.

Nữ nhân này (Kiều phu nhân đó) rõ ràng xem thường hắn mà, rồi lại nhìn bạc của hắn đỏ cả mắt (đỏ mắt vì ganh tị, đỏ kỳ), mới vội vã đem người trong nhà đưa cho hắn, hắn cũng không phải ngốc tử, sao có thể đại dột nhận?

Muốn kiểm soát hôn sự của hắn? Hừ, theo cách nói của nha đầu kia (chị Phương Hàm đấy) thì Đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có!

Hắn có lẽ nên trở về trò chuyện cùng nha đầu kia, còn hơn thú vị hơn ăn cơm cùng những người này.

Phương Hàm tự xưng là thư kí riêng của Kiều Bách Dung, bởi vậy đa số thời gian đều cùng hắn như hình với bóng, nhất là hai năm trước cũng không biết mơ hồ thế nào lại bị hắn lừa lên giường, sau đó lẳng lơ từ “Tiểu thư kí” thăng cấp thành “Tiểu tình nhân”, hai người lại sớm chiều sống chung, nhanh chóng không khác gì cặp sinh đôi dính liền vậy.

(ý là làm gì, đi đâu cũng đi chung...)

Hôm nay, hiếm khi ông chủ tham dự gia yến (tiệc gia đình), nàng bỗng dưng có hơn một đêm rảnh rỗi, nên sử dụng cho tốt mới được.

Thật ra Phương Hàm cũng biết Kiều phu nhân đột nhiên mời boss của nàng ăn cơm, chắc là không có chuyện gì tốt rồi, từ ba năm trước, khi nàng mới được sự tin tưởng của Kiều Bách Dung, Kiều phu nhân liền có ý đồ phái người đến lôi kéo nàng, còn hứa cho thù lao hậu hĩnh.

Khi đó, nàng nhìn thuyết khách đó, nhàn nhạt hỏi một câu: “Phu nhân có thể cho ta điều kiện tốt hơn so với Nhị thiếu gia cho ta sao?” (Thông minh. Ha ha ha)

Sau đó đối phương liền xấu hổ, sờ sờ cái mũi rồi đi.

Đùa à, hôm nay nếu nàng là thân tín của Quách đồng, mà có người dựa vào Quách đồng kiếm cơm ăn lại dự định mua chuộc nàng, muốn nàng giúp người đó hại Quách đồng, người ngu ngốc mới đáp ứng ấy.

(“Quách đồng” - ý chỉ người ở trên, nắm giữ tất cả - mình chẳng biết giải thích sao nữa)

Nàng yêu tiền sẽ không rời bỏ boss mới phải chứ? Kiều nhị thiếu có năng lực cho nàng nhiều hơn những gì Kiều phu nhân có thể cho nha, nàng cũng không phải ngu ngốc à.

Phải biết rằng, muốn sinh tồn ở khe hở, chỗ dựa bên cạnh là rất quan trọng đó nha.

Bởi vậy, đêm nay boss một mình đi tới chiến trường, nàng chỉ có thể chúc phúc cho hần thôi.

Kế tiếp, Phương Hàm đầu tiên là vui sướng ăn một châu điểm tâm, điều mà mọi khi Kiều Bách Dung tuyệt đối không cho phép, gồm bốn dạng điểm tâm, hai loại chè ngọt cho bữa tối, sau đó lại làm một thùng nước ấm, rồi ngâm mình tắm rửa.

(Boss của chị ra chiến trường mà sao chị vui quá thế này???)

Ai, tắm thật thoải mái nha, buổi sáng quá gấp gáp, chỉ vội vàng lau qua, khiến nàng hôm nay cảm thấy cả người khó chịu.

Đương nhiên rồi, cũng bởi vì quan hệ của nàng cùng boss nên mới có đặc quyền này, điều này chứng minh tâm quan trọng của chỗ dựa bên cạnh (chỉ boss KBD).

Ngay lúc nàng đang ngâm nga bài hát quen thuộc, một bên vui vẻ tắm, không hề báo trước, đột nhiên một bàn tay từ sau lưng nàng, mò vào trong nước.

Nàng ngẩn ngơ, còn không kịp thét lên, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng thở dài.

“Biết trước trở về có thể nhìn thấy mỹ nhân tắm, ta sẽ không ở Lan Huyền viên ăn thêm hai chén cơm rồi.”

“Nhị, nhị thiếu gia...” Hần hần hần.... Tay hần đang sờ chỗ nào vậy?

Tuy đã sớm bị xem hết, nhưng bị tập kích thế này vẫn làm cho Phương Hàm vừa thẹn, vừa vội.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Kiều Bách Dung dễ dàng đẩy tay nàng đang ngăn trước ngực ra, làm cho nàng dựa vào người hần, nửa ngồi bên cạnh thùng tắm.

Nàng không thể không nói, thân thể này phát dục không tồi nha, nhìn ra hần là ngực cỡ E, so với cỡ A bản chính của nàng (kiếp trước của chị) thì lớn hơn nhiều. Đương nhiên, điều này không thể không tính công của Kiều nhị thiếu được, dù là thuốc bổ hay là mát xa... (sắc nữ chính hiệu)

Nhưng vừa nghĩ đến thân thể này mới mười sáu tuổi đã bị hần sờ soạng ăn sạch rồi, nàng liền nhịn không được mắng: “Người là tên Lolicon!” Ngay cả cô gái vị thành niên cũng xuống tay được a!

(do đang mắng người nên mình để là “người” nha. “Lolicon” là nhờ bác gg đó, ai muốn biết thêm chi tiết xin liên hệ bác ấy nha.)

Tuy nói rằng thời đại này, mười bốn, mười lăm tuổi kết hôn là chuyện bình thường, nhưng nàng vẫn rất khó chấp nhận.

“Hử?” Kiều Bách Dung đã quen việc thỉnh thoảng nàng lỡ miệng nói những câu mà hần nghe không hiểu, thật ra cũng không thật sự muốn biết đáp án như thế nào, lực chú ý của hần toàn bộ đặt ở trên ngực mềm mại thơm ngát của nàng rồi còn đâu.

Ách, hần sẽ không thật sự muốn ở trong này làm cái gì đó chứ? Nàng nhất thời nóng nảy, “Chờ một chút, quần áo của thiếu gia... Như vậy sẽ bị ướt đó...”

Kiều Bách Dung nhướng mày khiêu khích, cười nói: “Ồ, ướt à? Ướt đúng lúc nha.”

Phương Hàm cứ như tú tài gặp binh vậy, đành bất lực.

May mà hôm nay tâm tình hần hình như không tệ, rất nhân từ, “Hàn Hàn nếu không quen ở chỗ này, chúng ta đổi chỗ khác cũng được.”

Nói xong, hần nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy, đi thẳng đến giường.

Ngay lúc ngã xuống giường, Phương Hàm theo bản năng định chạy trốn, đáng tiếc rất nhanh đã bị hấn ngăn lại.

Kiều Bách Dung con người đen, di chuyển lên xuống nhìn nàng, nàng đã quá quen thuộc ánh mắt này, dục hỏa thiêu đốt.

Nếu là trước kia, nàng có thể nhượng bộ, ỡm ờ mặc hấn càn quấy, nhưng nhớ lại chuyện tối qua hấn cố ý dày vò nàng gần chết, nàng nghĩ lại phát sợ.

“Nhị thiếu gia, hôm khác đi? Thiếp đau...” Nàng dùng vẻ mặt uất ức nhìn hấn, giả bộ đáng thương tranh thủ sự đồng tình.

Trên thực tế nàng cũng thật sự cảm thấy có chút đau, đêm qua, một đêm miệt mài, hơn nửa buổi sáng còn làm một hồi nữa, thể lực nàng vốn không tệ cũng chịu không nổi đâu nha.

Trong khoảnh khắc trước khi mệt quá mà ngất đi, trong đầu nàng chỉ có ý niệm duy nhất là - nói cái gì sẽ không ức hiếp nàng nữa, nam nhân trên giường quả nhiên đều không đáng tin! (=.=')

Hai ngày liên tục không ngủ đủ giấc, đồng hồ báo thức sinh lý vang lên cũng không kêu Phương Hàm dậy nổi nữa.

Vì thế đợi nàng nạp điện xong, khởi động máy lần nữa, thì mặt trời đã lên cao rồi, mà nam nhân bên cạnh cũng không thấy bóng dáng.

Nhận thức này làm cho Phương Hàm kinh hãi, đem mấy con sâu ngủ cuối cùng dọa chạy mất.

Ác, không phải chứ, nàng là thư kí đặc lực của đại boss lại có thể nghỉ việc sao?

Tuy nói rằng tiểu tình nhân ít nhiều cũng có chút đặc quyền, nhưng Phương Hàm vẫn cảm thấy tự hào về chức vụ tiểu thư kí của mình, đi làm muộn, thậm chí nghỉ việc, điều này nàng tuyệt đối không làm đâu!

4. Chương 4

Edit: A Chu

Hấn cũng thực đáng giận, khi rời giường lại không tiện thể kêu nàng dậy, làm hại hình tượng thư kí hoàn mỹ ba năm qua của nàng toàn bộ bị phá hủy.

Phương Hàm vội vã tung chăn xuống giường, hai chân hự nhuyển, hoàn toàn không đứng được, nàng đành phải chặt vật trở lại giường ngồi xuống.

Được rồi, chí ít nàng cũng có thể tự an ủi, nàng không phải là nghỉ việc nha, mà là “bị thương vì việc công”, có thể đúng lý hợp tình xin nghỉ phép.

Lúc này, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng nói ngoài cửa phòng, vì thế vội vàng cầm cái chăn bên cạnh bao lấy chính mình.

Theo đó một bóng người di chuyển tới bình phong, nhìn thấy nàng đã tỉnh, lập tức cười nói: “Phương Hàn tỷ tỷ, đã tỉnh rồi?”

Đó là một tiểu nha hoàn đáng yêu, Phương Hàm nhìn thấy nàng, mới thở phào nhẹ nhõm, trả lời lơ mơ, “Ừ”.

Tiểu nha hoàn này là do Kiều Bách Dung phái tới hầu hạ nàng, tên là Lục Hòa, là một cô gái lạnh lợi đáng yêu, đối với chuyện của nàng cùng Kiều Bách Dung cũng không nhiều chuyện, giúp nàng giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Nhưng vì bình thường Phương Hàm đều đi theo Kiều Bách Dung, mà đại boss lại không thích nữ nhân khác tới gần - trừ nàng, cho nên thật ra số lần nàng nhìn thấy Lục Hòa cũng không nhiều lắm.

“Phương Hàn tỷ tỷ có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì trước không?”

Phương Hàn đang suy nghĩ, “Giúp ta chuẩn bị nước ấm trước đã.” Nàng rất đói bụng, nhưng càng muốn tắm rửa trước.

“Dạ.” Lục Hòa ngoan ngoãn gật đầu.

“Đúng rồi, boss... Ách, ý ta là nhị thiếu gia đâu?”

“Nhị thiếu gia sáng sớm đã đi ra ngoài rồi, nói là đi bàn chuyện buôn bán, có lẽ buổi tối mới có thể trở về. Thiếu gia nói thân thể Phương Hàn tỷ tỷ không khỏe, hôm nay cứ ở trong phủ nghỉ ngơi cho tốt là được.”

“Ồ.” Phương Hàn trả lời, nghe được Kiều Bách Dung đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn lại không muốn nàng đi theo, đáy lòng có tư vị không nói nên lời.

Ai, nàng sẽ không bị huấn luyện thành tính cách thô thiển quá mạnh chứ, có suy nghĩ nghi ngờ lung tung rồi sao?

Nhân lúc Lục Hòa đi ra ngoài chuẩn bị nước ấm, Phương Hàn mệt mỏi ngã lại trên giường, bắt đầu suy nghĩ tại sao trong lòng mình lại cảm thấy mất mát kỳ lạ.

Thật ra, lúc ban đầu nàng cố gắng bám theo Kiều nhị thiếu, chỉ là vì muốn có những ngày tốt đẹp thôi. Tuy nàng đem hết tâm lực (tâm tư + sức lực) đặt lên công việc, nịnh bợ lấy lòng vị đại tư bản cổ đại này, không dám nghĩ tới lúc ở cùng hắn có cái gì đó đồng thời nảy sinh, dù sao lúc trước nàng sinh trưởng (sinh ra + lớn lên) ở thời đại khác, nữ nhân có thể thăng tiến không cần phải dựa vào thân thể.

Nhưng hiện tại nghĩ lại, với giá trị con người, diện mạo,... của Kiều Bách Dung, không có chỗ nào không phải là hình mẫu của người đàn ông độc thân hoàng kim, càng miễn bàn nơi đây có nhiều kỹ viện cao cấp, thời đại cho phép tình nhân cùng những hành vi phong lưu khác, mà hắn lại có thể phát huy bốn chữ “Không gần nữ sắc” một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Khụ! Đương nhiên là ngoại trừ nàng nha.

Tuy gả cho hắn nhất định không thể tránh khỏi những vấn đề lộn xộn về pháp quyền, nhưng nhìn mối quan hệ giữa hắn với lão gia, phu nhân, không cần nghĩ cũng biết, đến lúc đó một khi có tranh cãi, hắn chắc chắn không cần phân biệt tốt xấu đứng về lão bà.

Hơn nữa tiền tài trong nhà đều nằm trong tay hắn, người nhà Kiều gia này công suất não đủ lớn, nên chắc sẽ không muốn quá ồn ào.

Hồngбет, sao nàng càng nghĩ càng cảm thấy Kiều Bách Dung là đối tượng kết hôn lý tưởng thế này? Phương Hàn càng nghĩ càng kinh hãi.

Lại nói, hai người đã đồng giường cộng chằm hơn hai năm rồi, vì sao trước đây nàng chưa từng nghĩ gả cho hắn? Thật sự là do kiếp trước kết cục yêu đương quá đáng sợ, nàng một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng ư?

Phương Hàn buồn rầu lại hoang man, cắn chặt.

Với lại, nói tới nói lui, nàng chưa biết có nên gả cho hắn hay không, hắn nghĩ như thế nào về nàng đây?

Tuy nàng biết thân phận mình thấp hèn, lúc này lại muốn hắn thú (lấy, cưới) nàng làm vợ, nhưng trong hai năm nay, nàng không có công lao cũng có khổ lao, hắn lại không hề có ý muốn đưa nàng lên làm tiểu thiếp hoặc là thông phòng... Chắc đầu năm nay sẽ không vì chú ý đến nhu cầu sinh lý của ông chủ cũng là trách nhiệm của thư kí này chứ?

Phương Hàn rất chán nản, giận chính mình khi không lại đột nhiên nghĩ nhiều như vậy, hại trái tim nàng càng thêm rối rắm.

“Phương Hàn tỷ tỷ, nước ấm đã chuẩn bị rồi, tỷ muốn tắm chưa?”

“Được.” Nàng lấy lại tinh thần, lập thức đứng dậy. Ngô, vẫn còn rất đau nha!

Có lẽ vẻ mặt của nàng vụng về quá mức, Lục Hòa vội vàng chạy lại đỡ nàng.

“Cảm tạ.” Phương Hàm cũng lười che giấu những dấu hồng hồng tím tím trên người mình, dù sao cả Kiều gia không ai không biết quan hệ của nàng cùng Kiều nhị thiếu.

Sau khi có thể ngâm mình trong nước ấm, nàng thở dài.

“Phương Hàm tỷ tỷ, tỷ chắc là đã đói bụng rồi đúng không? Muốn ăn cái gì, muối đi bảo nhà bếp chuẩn bị cho tỷ?”

Phương Hàm chợt nghĩ đại boss không ở nhà, không ai quản nàng ăn cơm nữa, cảm thấy kích thích, “Ta muốn ăn chè Bát Bảo, đậu hủ hạnh nhân...”

Nàng còn chưa nói hết, Lục Hòa liền ngắt lời nàng.

“Tỷ tỷ, nhị thiếu gia nói, tối hôm qua tỷ đã ăn nhiều đồ ngọt lắm rồi, cho nên hôm nay chỉ có thể ăn như vậy sau khi đã ăn xong bữa tối thôi.”

“Vậy...” Ô ô, bọn họ đã cố gắng làm việc cả đêm, còn không cho nàng ăn chút điểm tâm đã thèm, có hơi quá đáng rồi không? (TT^TT)

Nàng muốn đổi việc, đổi ông chủ, không biết bây giờ còn kịp không ta?

Trong lúc đang mê man, Phương Hàm tuy cảm thấy toàn thân mỏi mệt, nhưng khi nàng cảm giác bên cạnh có động tĩnh, vẫn cố gắng mở mắt ra.

“Nhị thiếu” nàng đưa tay giữ chặt y phục nam nhân đang ở bên giường.

Nhưng Kiều Bách Dung chỉ nhẹ vuốt tóc nàng, “Nàng ngủ thêm chút nữa đi.”

“Chờ chút đã!” Phương Hàm bất chấp thân thể đau nhức, vội vàng trên giường ngồi dậy. Hành động vội vàng này lập tức khiến đùi nàng bủn rủn, dẫn tới nàng kêu lên một tiếng.

Kiều Bách Dung lúc đầu ngẩn người, lập tức hơi nhíu mày, “Gấp cái gì?”

” Thời gian không còn sớm, thiếp cũng nên đứng lên...” Nàng ngọ ngoạy muốn xuống giường.

Bởi vì người nào đó vừa mới đòi hỏi vô độ, làm hại nàng buổi sáng đều không đứng dậy được, mỗi khi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng bên cạnh đâu nữa, làm nàng cảm thấy đặc biệt không làm tròn bổn phận thư kí của hắn rồi.

“Không cần, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được.” Kiều Bách Dung thản nhiên cắt ngang lời nàng.

“Hôm nay thiếu gia có hẹn với các quan sự của cửa hàng...” Nàng muốn ghi biên bản hội nghị nha!

“Không có gì quan trọng đâu, nàng ngủ tiếp cho đủ là tốt rồi.” Hắn nói ngắn gọn, rồi cầm quần áo mặc vào, liền xoay người rời đi.

Phương Hàm trừng mắt nhìn bóng dáng hắn, trong lòng có chút lo lắng, vốn đang cực kỳ buồn ngủ cũng giảm bớt phần nữa.

Nàng mơ hồ cảm giác được, từ sau ngày Kiều Bách Dung bỗng nhiên bị kêu đi Lan Huyền viên, hắn có chút không giống lúc trước nữa.

Thái độ của hắn đối với nàng rõ ràng đã thay đổi, nhưng đột nhiên điều chỉnh “Nội dung công tác” của nàng.

Lúc trước tuy bọn họ mỗi đêm đều ngủ cùng giường, nhưng nàng không phải mỗi đêm đều phải “Tăng ca”, hầu hết thời gian, nàng cảm thấy mình thật giống như cái gối ôm trên giường của hắn.

Nhưng gần đây không hiểu vì sao, Kiều Bách Dung bỗng nhiên gần như mỗi ngày đều bắt nàng phải “Tăng ca”, hơn nữa không tiết chế giống như trước, nàng thường xuyên khóc xin tha thứ mới bằng lòng thả người.

Sau đó, sáng hôm sau nàng ngủ dậy muộn, hắn luôn hào phóng cho phép nàng nghỉ ngơi đủ rồi mới đi làm. thậm chí cho phép nàng nghỉ cả ngày.

Nghỉ cả ngày đương nhiên là chuyện tốt, nhưng Phương Hàm lại thấy hơi buồn phiền.

(Chị rảnh quá nghĩ lung tung rồi. Ai...)

“Ai!” Nàng thở dài, mạnh mẽ cử động thân mình có chút hư nhuyển xuống giường, chậm chậm thay quần áo.

Ba năm nay, nàng luôn tự nhủ là thư kí của Kiều Bách Dung, tuy rằng bọn họ là quan hệ giữa ông chủ và thư kí rõ ràng không “Thuần khiết”, nhưng lúc đầu nàng thấy rằng trên giường và vân vân là thứ yếu thôi.

Dù sao thời đại nô bộc không có nhân quyền này, lúc trước nếu nàng đã quyết định theo Kiều nhị thiếu, đương nhiên sẽ không khờ dại nghĩ sẽ không phát sinh loại sự tình này.

Nhưng trước đây nàng vẫn cho rằng mình cùng những nha hoàn muốn lên giường với chủ tử không giống nhau, nàng có giá trị lớn đối với Kiều Bách Dung, nên vẫn có thể hiệp trợ (giúp đỡ) hấn xử lý công sự hiệu quả.

Nhưng khoảng thời gian này, thái độ của hấn đối với nàng, phát triển theo chiều hướng càng ngày càng giống “Kim chủ VS tình nhân không danh phận”, điều này làm Phương Hàm nảy sinh cảm giác nguy hiểm nghiêm trọng.

Tuy nói Kiều Bách Dung gần đây đối với nàng tốt hơn trước kia rất nhiều, nhưng từ cái nhìn lịch sử, loại sự tình này trên cơ bản rất khó lâu dài được, đặc biệt là đối với loại con nhà giàu như Kiều nhị thiếu.

Nếu nàng thật sự trở thành tình nhân của hấn, một ngày nào đó nàng trở nên già yếu, vô dụng, hấn rất có thể sẽ không cần nàng nữa.

Hơn nữa về phương diện khác mà nói, Kiều Bách Dung cho nàng nghỉ cả ngày, giảm bớt phần lớn công việc thư kí của nàng, phải chăng cũng đại biểu cho hấn đã dần dần không cần thư kí như nàng nữa rồi?

Nghĩ đến đây, động tác Phương Hàm đột ngột ngừng lại, bất an đứng lên.

Không được, nàng không thể để cho loại sự tình này phát sinh, nàng không muốn trở nên không tồn tại trong lòng hấn nữa!

Phương Hàm không biết vì sao lại lo âu như thế, chỉ là không hy vọng loại sự tình này phát sinh thôi.

Nàng bằng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu xong, thậm chí cũng không kịp ăn sáng, liền vội vàng chạy đến thư phòng.

Khi Phương Hàm mang theo bao công văn chạy ào vào thư phòng, phát hiện các quản sự đều đã tới cả rồi, những người này đã quen thấy nàng chờ sẵn ở thư phòng từ sớm, hiện giờ lại hấp tấp chạy vào như vậy, có bao nhiêu tò mò chứ.

Nhưng nàng không đếm xỉa tới những người đó, chỉ là có chút căng thẳng nhìn về phía ông chủ.

Tiếp đó, nàng phát hiện sắc mặt Kiều Bách Dung vô cùng bối rối.

“Nàng tới đây làm gì?” Hấn nhíu mày trừng mắt nhìn nàng.

Phương Hàm bị hấn trừng mắt thấy có chút mất mát, cùng oan ức, “Thiếp, Thiếp đến làm biên bản a...”

Nghe vậy, lông mày Kiều Bách Dung cau lại càng sâu, giọng nói không tốt, “Ta không phải đã bảo nàng không cần đến đây rồi sao?”

Phương Hàm không nghĩ hấn sẽ hung dữ với mình, lúc trước hấn chưa bao giờ mắng nàng nha.

Nàng đầu tiên là bị sốc, sau đó bỗng cảm thấy cả người ớn lạnh từ trong xương cốt, toàn thân lạnh lẽo.

Chẳng lẽ hấn thật sự không cần nàng nữa rồi? Nàng vô ý nhìn bốn phía, nhìn thấy ánh mắt mọi người hình như đều thông cảm nhìn nàng.

Nàng chỉ cảm thấy cổ họng khô khan, thật lâu mới miễn cưỡng nói được mấy chữ, “Nhị thiếu gia, thiếp...”

Không nghĩ tới Kiều Bách Dung lại trực tiếp cắt ngang lời của nàng, “Nàng còn không trở về phòng đi?”

Thân thể Phương Hàm không nhịn được lung lay, không dám nói cái gì nữa, nhanh chóng cúi đầu, xoay người bước nhanh rời khỏi thư phòng.

(Sau đây là suy nghĩ của KBD, đừng nghĩ oan cho anh tội nghiệp ^^)

Sao nàng lại đến đây?

Khi Kiều Bách Dung nhìn thấy Phương Hàm chạy vào, vẻ mặt ngay lập tức trầm xuống.

Ban này hẳn rõ ràng đã nói nàng nằm nghỉ thêm chút nữa, tối hôm qua nàng chỉ ngủ có hai canh giờ, lúc này miễn cưỡng chống đỡ cái gì nữa chứ?

Hắn rất không vui, vì vậy nói chuyện cũng sẽ không khách sáo nữa.

Nhưng khi nhìn bộ dáng như bị đã kích của nàng, hắn lại càng tâm phiền ý loạn.

Gần đây, tâm tình Kiều Bách Dung không tốt chút nào.

Từ sau ngày dự gia yến bị buộc kết hôn, hắn liền ý thức được bất luận mình có tình nguyện hay không, thực tế vẫn phải thành thân, nhưng không vì Kiều gia, cũng phải vì mẫu thân đã mất suy nghĩ.

Vả lại hắn hẳn lẫn lộn trong thương trường, ngày nào chưa thành thân, ngày đó liền có vô số người muốn đưa người vào trong nhà hắn, những năm gần đây hắn đã vô cùng phiền chán rồi.

Nhưng muốn kết hôn với ai cũng là vấn đề lớn.

Có ví dụ của mẫu thân, Kiều Bách Dung tuyệt đối không có khả năng chấp nhận hôn nhân sắp đặt, đặc biệt là hôn nhân gắn liền với quyền lợi.

Hắn yêu cầu không cao, chẳng qua là muốn lấy người tri kỷ, cùng hắn tính tình hòa hợp, mà lại có biện pháp ứng phó với những nữ nhân trong phủ này, khi hắn đem điều kiện này nhìn trái nhìn phải, người phù hợp duy nhất rõ ràng chỉ có Phương Hàn thôi.

Nha đầu kia từ vài năm trước đã đi theo hắn, hai người ở chung cũng rất vui vẻ, nhưng hắn cũng biết rõ, bất luận hắn uy hiếp lợi dụng như thế nào, Kiều gia tuyệt đối không có khả năng đồng ý cho hắn lấy người vợ có xuất thân nha hoàn đầu.

Bởi vậy, Kiều Bách Dung mặc dù thuận lợi chặn được miệng của phụ thân cùng mẹ cả, nhưng tâm tình vẫn có chút phiền muộn, đêm đó trở về phòng liền nhìn không được đem tức khí phát tiết toàn bộ lên người Phương Hàn, cũng làm cho hắn dậy sớm hơn lúc trước, còn nàng lần đầu tiên ngủ dậy muộn.

Khi sáng hôm sau hắn tỉnh dậy đã thấy nữ nhân vẫn ngủ say bên cạnh, nhớ tới hai người đã đồng giường hơn hai năm rồi, hắn lại rất ít khi sáng sớm nhìn thấy gương mặt say ngủ của nàng, có thể thấy được bình thường nàng có bao nhiêu vất vả, đột nhiên có chút đau lòng.

Vì thế trong lòng Kiều Bách Dung càng quyết định, ngoài điều kiện chọn thê (vợ) trước đó ra, còn có điều kiện hạng nhất “Không thể làm cho Phương Hàn chịu ủy khuất”.

Mà trừ lần đó ra, hắn cũng bắt đầu giảm bớt công việc cho nàng, không muốn nàng mệt mỏi nữa.

Không nghĩ tới nha đầu kia lại có thể không cảm kích, vẫn như trước liều mạng ôm đồm mọi việc, vừa nghe nói hắn không cho nàng công tác liền lo lắng không thôi, như vừa rồi còn lộ ra bộ dạng giống như con dâu nhỏ vậy, tựa như là bị hắn khi dễ, làm cho hắn hận không thể đem nàng bế lên giường, làm cho nàng ngoại trừ chiếu cố nhu cầu chuyện phòng the với hắn ra, cái gì cũng đừng làm.

“Ông, ông chủ?”

Đại khái là Kiều Bách Dung trừng ánh mắt nhìn ngoài cửa tàn nhẫn quá mức, khi hắn vì tiếng kêu của người khác mà quay lại, phát hiện mọi người trong phòng run sợ nhìn hắn.

“Khụ! Tôi nói ông chủ...” Quần sự quyết tâm khá lớn, do dự mở miệng: “Cho dù Phương Hàm cô nương đã làm sai chuyện gì, ngài hãy nhìn những năm gần đây nàng không có công lao cũng có khổ lao, tha thứ cho nàng đi.”

5. Chương 5

Edit: A Chu

Có người khởi xướng, những người còn lại đều lên tiếng.

“Đúng vậy, đúng vậy, Phương Hàn cô nương tuổi còn nhỏ, lại là một cô nương, da mặt rất mỏng, mặc kệ nàng ấy phạm sai lầm gì, ngài làm mặt lạnh với nàng ấy trước mặt chúng tôi, chắc chắn làm nàng ấy rất đau lòng.”

Nhìn thấy các quần sự này bày chùy bát thiết (chỉ nhiều người cùng nói lên quan điểm) khuyên hấn, Kiều Bách Dung không khỏi bắt đầu hối hận, hấn vừa rồi có phải hay không rất hung dữ với nàng, nếu không những người này sao lại giống như đều nghĩ nàng phạm sai lầm lớn gì, liệu mình vì nàng cầu tình (xin tha thứ) chứ?

Chẳng qua, đồng thời cảm thấy hối hận, trong lòng hấn lại có cảm giác không đúng lắm, lúc nào thì nữ nhân của hấn lại phải nhờ người khác thay nàng cầu tình?

Những người này mới không biết hấn để ý nàng bao nhiêu đâu!

Vì thế, trong lòng Kiều Bách Dung đối với việc xin lỗi Phương Hàn có vài phần tức giận cùng lo âu, nghị sự sáng hôm nay cùng các quần sự qua loa, sau đó hấn bỏ lại mọi người, càng không quay đầu lại mà rời đi.

Nhưng khi Kiều Bách Dung vội vàng chạy về phòng, lại chỉ nhìn thấy Lục Hòa đang nhân lúc hấn không ở đó sắp xếp lại phòng, không gặp được người trong suy nghĩ.

Lục Hòa nhìn thấy hấn thì hoảng sợ, vội vàng cúi đầu lên tiếng “Nhị thiếu gia”, trong lòng lại nói thầm sao hôm nay hấn trở lại sớm như vậy, bọn họ còn chưa thu dọn xong đâu.

Trong phủ ai cũng biết nhị thiếu gia rất không thích nha hoàn gần người, lúc trước đều do gã sai vặt bên người xử lý mọi chuyện, cho đến hai năm trước Phương Hàn tỷ tỷ phá lệ, quy củ (thói quen) này mới thay đổi.

Nhưng nhị thiếu gia vẫn không thích nhìn thấy nha hoàn các nàng như trước, bởi vậy các nàng nếu muốn làm việc gì, đều phải nhân lúc chủ tử không ở đó nhanh chóng làm cho xong.

Có điều lúc này Kiều Bách Dung cũng không rảnh so đo việc Lục Hòa xuất hiện trong phòng của hấn, chỉ bình tĩnh hỏi: “Phương Hàn đâu?”

“Ách...” Lục Hòa do dự trả lời, “Phương Hàn tỷ tỷ hiện tại chắc đang ở trong phòng của nàng thì phải?”

“Nàng trong phòng?” Kiều Bách Dung ngăn người, mới nghĩ đến Lục Hòa nói chính là phòng được phân phối cho nha đầu Phương Hàn.

Hơn hai năm nay mỗi đêm Phương Hàn đều ngủ trong phòng hấn, hấn đã quên mất việc này.

Hơn nữa, hấn thậm chí không biết phòng nàng ở đâu. Nghĩ đến đây, sắc mặt Kiều Bách Dung càng khó nhìn.

“Đúng vậy, nhị thiếu gia có muốn nô tì đi gọi Phương Hàn tỷ tỷ tới không?” Lục Hòa có chút chờ mong hỏi, mong sao nhân cơ hội này rời đi.

Tuy bề ngoài không hề nghĩ muốn lên giường với nhị thiếu gia, trở thành nha hoàn thứ hai sau Phương Hàn, nhưng cũng rất rõ ràng hấn đối với nha hoàn các nàng có bao nhiêu không kiên nhẫn, cũng chưa từng để gần bao giờ.

Ngoài Phương Hàn tỷ tỷ, những người khác muốn được vào phòng kia quả thật là si tâm vọng tưởng (hy vọng hão huyền).

“Không cần, người trực tiếp đưa ta đi tìm nàng.” Trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn khiếp sợ mất mát lúc này, Kiều Bách Dung vội vã muốn nhanh chóng nhìn thấy nàng, ngay cả thời gian đi qua đi lại cũng không muốn chờ nữa.

“VẬY...” Lục Hòa có chút chần chừ, đưa chủ tử đến chỗ ở của hạ nhân rõ ràng không hợp quy củ a, chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, trong phủ tất cả không phải do nhị thiếu gia định đoạt sao, hẳn thích đi chỗ nào ai dám ngăn cản chứ? Vì vậy nàng rất nhanh nói ngay: “Nhị thiếu gia mời đi theo nô tì.”

Kiều Bách Dung đi phía sau Lục Hòa, rất nhanh liền đi vào chỗ ở của Phương Hàm.

Nàng là đại a đầu bên cạnh hắn, bởi vậy nàng có hẳn một gian phòng, không cần chen chúc cùng người khác.

Có điều là, khi nhìn thấy căn phòng nhỏ đơn sơ kia, Kiều Bách Dung vẫn không thể không cau mày.

Hàn Hàn của hắn sao lại ở nơi như thế này? Dù nàng bình thường đều ngủ cùng hắn, nhưng nhìn đông nhìn tây nơi này, vẫn làm hắn không hài lòng.

Vì thế hắn ngăn không cho Lục Hòa lên tiếng gọi nàng, phát tay bảo Lục Hòa rời đi, tự mình thẳng tắp đi đến gian phòng nhỏ đó, đẩy cửa đi vào.

Phương Hàm tất nhiên không bao giờ tưởng tượng được, mới trước đó nàng còn làm ông chủ đại nhân nổi giận, không chỉ vội vàng chấm dứt hội nghị, mà còn trực tiếp chạy đến đây tìm mình.

Do đó, khi nàng nghe thấy tiếng mở cửa, còn tưởng là Lục Hòa sau khi quét dọn xong rồi tới tìm nàng chứ, không ngẩng đầu nói: “Lục Hòa, người tới thật đúng lúc, mau tới nhìn giúp ta xem cái này nên làm thế nào đi!”

Kiều Bách Dung không nói gì, chỉ đi đến bên nàng, sau đó nhìn thấy trong tay nàng đang cầm... ách, vải bố?

Hắn hơi hơi nhướng mày.

“Lục Hòa yêu quý, giúp ta đi mà, ta may vá không được...” Phương Hàm vừa nói vừa ngẩng đầu chờ mong, lại nhìn thấy rõ người trước mặt thì bị dọa nhảy dựng, suýt chút nữa cắn trúng lưỡi, “Nhị, nhị thiếu gia? Chàng chàng chàng sao lại...”

(Chị Phương Hàm cà lăm luôn rồi kìa)

Đánh chết nàng cũng không nghĩ ra tại sao nam nhân vốn đang họp lại đột ngột xuất hiện trong phòng nàng thế này, còn có bộ dạng rất bình thường nữa chứ.

Nàng còn chưa quên vừa rồi mới bị hắn mắng đó nha.

Kiều Bách Dung lại không để ý tới ngạc nhiên của nàng, chỉ nhanh tay đoạt lấy đồng vải bố lộn xộn nàng đang cầm, nghiên cứu một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Không ngờ nữ hồng (may vá, khâu thùa,...) của nàng lại kém đến như vậy.”

Bình thường thấy nàng thông minh lanh lợi, học một biết mười, giống như cái gì cũng không làm khó được nàng, không nghĩ tới nhược điểm của nàng lại là nữ hồng, hơn nữa xem ra không phải kém bình thường đâu.

Kiều Bách Dung rất bất ngờ, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Phương Hàm đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó then quá hóa giận nhảy qua, một tay cầm lấy vải bố cướp về, “Chàng, chàng sao có thể đột nhiên chạy vào phòng thiếp, còn nhìn lung tung đồ của thiếp nữa?”

Nàng tức giận, thở hắt hắt, hoàn toàn đem khái niệm chủ tớ trên dưới ném đầu mất, không khách khí rống to.

May vá luôn luôn là huyết tử (điểm yếu) của nàng, lúc ở kiếp trước nếu có tiết học, chỉ cần là có bài tập khâu vá, nàng đều nhờ người khác làm giúp, bởi vì nàng mà tự làm chắc chắn làm không được.

Người đem uyên ương thêu thành con vịt, lão hổ thêu thành mèo, so với còn nàng lợi hại hơn gấp ngàn lần, ít nhất các nàng thuê cái gì người ngoài cũng còn có thể nhìn ra được hình dáng.

(VẬY CHỊ PHƯƠNG HÀM MÀ THUÊ THÌ...)

Nàng cũng không hiểu, rõ ràng chỉ là một cây kim, một sợi chỉ, tại sao ở trên tay nàng cũng chỉ có thể làm ra một mớ hỗn độn thôi thế? Đừng nói thêu hoa văn gì đó, ngay cả khâu vết rách trên quần áo đơn giản thế mà còn chưa được đấy.

Kiều Bách Dung nhìn nàng liếc mắt một cái, “Nàng xác định phòng cùng đồ vật này nọ là của nàng sao?”

Phương Hàm thất thần (choáng váng, không nói nên lời), lúc này mới nhớ giờ đây Phương Hàn đã ký văn tự bán thân làm nha hoàn rồi, tất cả nàng có đều thuộc về chủ tử, chớ nói vào phòng của nàng, cầm đồ vật của nàng, thích làm gì thì làm, đều là do chủ tử quyết định cả.

Nàng nhìn Kiều Bách Dung, đột nhiên cảm thấy rất uể oải, rất mệt mỏi.

Ở thời đại này, xuất thân của một người quyết định cả đời của người đó, bất luận nàng có cố gắng như thế nào đi nữa, bên ngoài nở mày nở mặt (ý chỉ sự thành công) ra sao đi nữa, đều mãi mãi không thay đổi được thân phận nô lệ này.

Nàng còn tưởng rằng địa vị của mình không thể thay thế được, hóa ra trong mắt Kiều Bách Dung vẫn chỉ là một nô bộc hèn mọn mà thôi.

“Dạ, nhị thiếu gia, tất cả của nô tì đều là của ngài, đâu có phòng cùng vật phẩm nào là của mình chứ?” Phương Hàm tự giễu nói, đem quần áo định vá lại kia nhét vào tay Kiều Bách Dung, toàn thân mệt mỏi ngồi lại mép giường.

(Giận rồi đó... ^ ^)

Những ngày khó khăn thế này, từ trước đến giờ vĩnh viễn không thể thay đổi được rồi. Phương Hàm chỉ cảm thấy mất hết can đảm, thậm chí còn nghĩ, nếu chết lại một lần nữa, không biết có cơ hội trở lại thế giới nàng đã sinh trưởng hơn hai mươi năm kia được không?

Kiều Bách Dung vốn chỉ thuận miệng nói thế thôi, không nghĩ rằng nàng lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Nếu nói lúc trước ở trong thư phòng, bộ dáng nàng đáng thương như một nàng dâu nhỏ làm hấn cảm thấy có chút áy náy cùng không muốn, thì bộ dáng tuyệt vọng hiện giờ của nàng càng làm cho ngực hấn đau gần như không thể hít thở được.

“Ta chỉ nói thế thôi, những đồ vật đã cho nàng, tất nhiên sẽ không lấy lại rồi.” Hấn nói ra có chút khó khăn.

Hấn có thói quen làm chủ tử, cũng chưa từng giải thích lời nói và việc làm của mình với người nào cả, nhưng giờ phút này hấn lại càng không muốn nhìn nàng thương tâm khổ sở.

Phương Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, nhị thiếu gia nói không sai, là nô tì không biết rõ thân phận, đã quên bản thân mình là ai, tự mình là không thể thay thế được.”

Kiều Bách Dung không khỏi nhíu mày.

Hấn không thích nàng nàng nói ra những lời tự ti cùng bất đắc dĩ (cam chịu) như vậy.

Hấn biết Phương Hàn thông minh và tự tin lắm, cho dù miệng cứ gọi nhị thiếu gia, luôn giả bộ trông có vẻ khiêm tốn, nhưng hấn nhìn thấy được cặp mắt đó luôn rõ ràng ánh lên vẻ giảo hoạt, thông minh, nàng thể hiện sự kính cẩn cũng không phải thật tâm mà ra.

Rõ ràng chỉ là một nha hoàn mà thôi, nhưng nàng dường như không cảm thấy bản thân thua kém người khác, hơn nữa trong đầu luôn có những suy nghĩ cổ quái (kỳ lạ), luôn hấp dẫn ánh mắt của hấn.

Như vậy đúng là nữ tử độc nhất vô nhị (có 1 không 2), làm hấn cảm thấy không giống những người khác.

“Nàng biết rõ ta chưa bao giờ nhìn nàng như vậy mà.” Hấn trầm giọng nói.

“Đó là do nhị thiếu gia thiện tâm, nô tì lúc trước quá ỷ lại nhị thiếu gia thiên vị mình mà làm trái quy củ (phép tắc).” Nàng cúi đầu nói.

“Đủ rồi.” Kiều Bách Dung quát khê, “Phương Hàn lúc trước to gan lớn mật đi đâu mất rồi? Nàng luôn nói nô tì, bổn phận, nếu là muốn chọc giận ta, nàng thành công rồi đó.”

Nên cùng hấn ngã bài không? Phương Hàm thở dài, cảm thấy rất mệt mỏi, “Nhị thiếu gia, nếu có ngày ngài chán ghét thiếp, sẽ vứt bỏ thiếp sao?”

“Nàng nói bậy bạ gì đó?” Kiều Bách Dung không thích nàng nói như vậy, hấn chưa từng nghĩ tới có ngày mình sẽ chán ghét nàng cả.

“Công việc của ngài càng ngày càng không cần thiếp nữa rồi, thiếp không biết bản thân mình còn có thể được ngài sủng ái bao lâu nữa đây.” Cuối cùng nàng vẫn là nói sợ hãi trong lòng ra.

Kiều Bách Dung trừng mắt nhìn vẻ mặt ủy khuất lại mang biểu tình không cam lòng của nàng, cổ lửa giận trong lòng không biết tại sao tan thành mây khói, thậm chí nhịn không được nở nụ cười. “Nàng dám nói ra những lời này, không phải đang ỷ vào dung túng của ta sao?”

Nô bộc bình thường nào dám nói với chủ tử như vậy đâu? Nhưng mà như vậy rất tốt, đó mới là Phương Hấn hấn biết chứ.

Hấn đột nhiên cúi người, bắt chắp kinh ngạc của nàng, đem cả người nàng ôm chặt vào trong ngực.

“Nhị, nhị thiếu gia?” Nàng lại càng sợ hơn.

“Đứa ngốc, sao không hỏi xem ta nghĩ như thế nào?” Hấn than nhẹ.

Không biết là giọng nói hấn vẫn ôn nhu, vẫn là cái ôm ấm áp, Phương Hàm chợt thấy lo lắng cùng bất an mấy ngày nay đều tan biến hết.

Có lẽ hấn nói đúng, nàng xác định đều do ỷ vào dung túng cùng sủng ái của hấn mà cái kính, nô tài bình thường nào dám làm giống nàng như vậy a?

Chỉ sợ trong tiềm thức nàng đã hiểu được điều đó, trong mắt Kiều Bách Dung, nàng chắc chắn không phải là một nô bộc bình thường, cho nên mới có thể không lo ngại gì như vậy.

Phương Hàm an tâm không ít, ngoài miệng vẫn nói: “Thiếp cùng lắm chỉ là một nô tì thôi, nào dám nghi ngờ việc làm của chủ tử chứ?”

“Đúng vậy, nàng chỉ dám trực tiếp cái kính với ta thôi.”

Phương Hàm cũng cười, sau đó, nàng trầm mặt trong chốc lát mới hỏi: “Thế thì nhị thiếu gia, mấy ngày nay vì sao không cho thiếp đi theo ngài nữa?”

Kiều Bách Dung hừ lạnh, “Ta nuôi nhiều thuộc hạ như vậy, cũng không phải để ăn không ngồi rồi, không có lý gì mọi chuyện lại để nàng làm được.”

Nàng nhìn hấn thật cẩn thận, “Cho nên nhị thiếu gia là không muốn thiếp vất vả?”

Kiều Bách Dung không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói: “Thật không rõ nàng vội vã đem mọi việc ôm vào mình như vậy làm cái gì.”

Song Phương Hàm biết, hấn nói vậy xem như là thừa nhận rồi. Nhớ lúc trước mình lại xuyên tạc (nghĩ sai lệch) tấm lòng tốt cùng săn sóc của hấn như vậy, chợt dạ rất nhiều, nàng cũng cảm thấy rất cảm động.

“Nhị thiếu gia.” Nàng vòng tay ôm thắt lưng hấn, “Ngài có lẽ không rõ, chúng ta làm nô tì thực ra không có cảm giác an toàn.”

“Ta bên cạnh nàng ngược lại nhìn không ra đấy.” Nàng luôn mang bộ dáng linh hoạt, thông minh, hấn thật đúng là không biết nàng vốn cũng cảm thấy bất an.

“Thiếp cũng ký văn tự bán thân làm nô bộc mà, sinh tử đều nằm trong tay chủ tử, có thể ngoại lệ sao? Phương Hàm cười khổ, “Không nói dối ngài, mấy năm nay thiếp cố gắng như vậy, chính là hy vọng có thể được ngài tín nhiệm... Nhưng mà giờ đây ngài không muốn thiếp làm việc nữa, khiến thiếp cảm thấy rất sợ hãi.”

“Chẳng lẽ trong mắt nàng, ta là loại chủ tử tùy ý đem hạ nhân bán ra khỏi phủ sao?” Hấn nheo mắt không hài lòng.

“Ngài đương nhiên không phải.” Phương Hàm vội vàng phủ nhận, cho dù trong lòng nàng thực sự nghĩ vậy, cũng không thể thừa nhận trước mặt hắn được, chỉ có thể ấp úng nói: “Nhưng trong Kiều phủ cũng không phải chỉ có một vị chủ tử là ngài thôi.”

Như thế, tuy nói khế ước bán thân nằm trong tay hắn, chủ tử khác không có cách nào tùy tiện đem người bán đi, nhưng nếu trưởng bối, anh em của hắn, cố ý chình nàng thậm chí đánh chết nàng, vậy đúng là khó đề phòng được.

Đương nhiên phương pháp tốt nhất là hắn trả khế ước bán thân lại cho nàng, để nàng thoát khỏi thân phận nô lệ, nhưng hắn lại lo lắng nếu để nha đầu vô tâm vô phách này lấy lại khế ước bán thân, nói không chừng nàng liền rời đi ngay, khiến hắn tìm không thấy thì sao.

Với tính tình của nàng, chuyện này tuyệt đối vô cùng có khả năng à.

Vậy phải làm sao bây giờ đây? Nàng là người của hắn, đương nhiên không thể để người ta tùy tiện bắt nạt được, nhưng hắn cũng không muốn thả nàng đi.

Cuối cùng, Kiều Bách Dung cúi người hôn nhẹ lên trán nàng, hứa hẹn: “Việc này ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, nàng cũng đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.”

Vào ban ngày, bởi vì bọn nha đầu đều đã ra ngoài làm việc rồi, bởi vậy trong phòng nha đầu bình thường không có người nào.

Nhưng vào buổi sáng, giờ phút này rõ ràng là lúc bọn hạ nhân bận rộn nhất, trong một gian phòng lại thấp thoáng có tiếng ngâm khe phát ra.

“Á - nhị thiếu gia, chàng nhẹ chút...” Hai tay Phương Hàm chống đỡ trên bàn, khó khăn mở miệng.

Sự vui sướng quen thuộc chảy trong cơ thể, lại thêm cảm giác căng thẳng sợ bị phát hiện, khiến toàn thân nàng ửng hồng xinh đẹp.

Nàng đã cố gắng nhịn xuống, nhưng Kiều Bách Dung ở phía sau lại như cố ý thách thức giới hạn của nàng, nam tính cường tráng ở trong cơ thể nàng rút ra đưa vào lúc sâu lúc cạn, cho dù nàng cắn môi, miệng vẫn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

6. Chương 6: Chương 6

7. Chương 7

8. Chương 8: Chương 8

9. Chương 9

Edit: A Chu

Còn về sau này thì... Kiều nhị thiếu ra lệnh, chờ Phương Hàm cô nương hồi phục hoàn toàn hãy nói.

Phương Hàm theo Kiều Bách Dung nhiều năm như vậy, mơ hồ cảm thấy lần này đại boss cố ý làm cho chuyện này lớn hơn như vậy, e rằng không phải đều là vì chuyện nàng bị đánh thôi, phần nhiều còn có dự định khác nữa.

Chỉ là, nàng hỏi một, hai lần, Kiều Bách Dung dù không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận.

Phương Hàm từ trước đến nay không phải là người thích tìm hiểu kỹ nguyên nhân, huống chi đó vẫn là việc nhà của ông chủ, Kiều Bách Dung nếu không muốn nói nhiều, nàng cũng không hỏi nhiều lắm gì.

Hôm nay, nàng buồn chán, nằm trên giường mở sách lấy từ thư phòng ông chủ ra xem, tuy tác phẩm văn cổ có chút khó đọc, nhưng vì là du ký (sách ghi chép những kinh nghiệm khi đi du lịch), đọc cũng khá thú vị.

Phương Hàm đọc rất chăm chú, ngay cả khi có người vào phòng cũng không hay biết, cho đến khi quyển sách trên tay bị lấy đi.

“A!” Nàng nảy lên sợ hãi, ngẩng đầu liền nhìn thấy Kiều Bách Dung có chút bất mãn, trừng mắt nhìn nàng.

“Nhị thiếu gia.” Biết hắn đang mất hứng vì nàng không chú ý tới hắn, Phương Hàm vội cười nói lấy lòng hắn, từ từ đi tới ôm cánh tay hắn.

Đôi mắt nàng giống như cún con - mong đợi nhìn hắn, Kiều Bách Dung chỉ cảm thấy buồn cười, chút bất mãn ban đầu cũng tan biến mất.

“Xem ra nàng thật sự rất buồn chán.” Hắn ngồi xuống mép giường.

“Đạ, rất buồn chán a.” Nàng lộ vẻ mặt buồn rầu, “Nhị thiếu gia, thiếp khi nào thì có thể ”vết thương khỏi hẳn” a?”

Trong mắt Kiều Bách Dung xẹt qua một tia sáng, đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng, “Qua tiếp mấy ngày nữa đã.”

Thật ra, đúng như nàng đoán trước, hắn cố ý vòng vèo, đưa chuyện này làm lớn thêm, dự định dựa vào đó ép buộc phụ thân đồng ý để hắn cưới nàng làm vợ.

Kiều lão gia sau khi biết được việc này tất nhiên là giận dữ rồi, kiên quyết không đồng ý, mà Kiều phu nhân dù không hy vọng thế tử sau này Kiều Bách Dung có nền tảng hùng hậu, nhưng cũng lo lắng hắn thân là con trai trưởng Kiều gia lại cưới nha hoàn làm chính thê, sẽ ảnh hưởng đến “giá trị con người” của đứa con bà ta với thông gia tương lai, vì vậy cũng không bằng lòng.

Nhưng Kiều Bách Dung đối với điều đó cũng không để ý nhiều, dù sao hắn cũng có thể chờ, hơn nữa hắn vẫn còn chiêu khác, đến lúc đó Phương Hàn sẽ không lấy thân phận nha hoàn tiến vào Kiều gia, không để nàng chịu ủy khuất.

Hiện giờ cố ý nhắc tới việc này, cũng chỉ là để trong lòng bọn họ có chút chuẩn bị thôi.

“Hừm~” Phương Hàm kéo dài tiếng, ánh mắt lần nữa liếc nhìn cuốn sách bị hắn ném sang một bên.

“Nếu nàng ngại buồn chán, ta nghĩ chúng ta có thể làm việc khác.” Kiều Bách Dung không chịu bị coi nhẹ, một tay kéo nàng vào trong lòng, bàn tay to lớn trực tiếp dò xét vào trong y phục nàng.

Phương Hàm ngửa đầu nhìn thấy cặp mắt đen bóng kia, còn không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì sao?

Lại nói từ sau hai tháng đầu nàng bị thương, Kiều Bách Dung nhiều lần cũng chỉ thừa lúc thay được hoặc ngủ sờ sờ, ôm ôm, ăn chút đậu hủ thôi, cũng chưa bao giờ làm “hoàn thành cả bộ” cả, chỉ sợ chạm vào vết thương làm đau nàng, lúc này e rằng sớm đã không nhịn được nữa rồi.

Nàng tuy có chút ần ần chờ mong, nhưng vừa nghĩ đến nam nhân này đã nhịn hơn hai tháng rồi, cùng với thể lực hơn người trước đây của hắn, nàng liền mất bình tĩnh.

Mắt thấy tay hắn đã luồn vào trong cái yếm của nàng, nắm lấy nơi đầy đà của nàng, Phương Hàm vội vàng nói: “Áy, nhị thiếu gia... Thiếp, thiếp còn bị thương mà...”

Đây căn bản là mở to mắt nói dối, ngay cả Kiều lão gia, Kiều phu nhân cũng không tin, huống chi là nam nhân lúc trước mỗi ngày đều thay được cho nàng.”

Nhưng Kiều Bách Dung lại không vạch trần lời nói dối của nàng, chỉ cười tà ác: “Hử? Quên mất trên người nàng còn vết thương, ta thật có lỗi.” Hắn dừng một chút, nhìn nàng lộ vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa thờ phào nhẹ nhõm, sau đó mới nói: “Cho nên chúng ta đổi tư thế đi.”

Cái, cái gì? Phương Hàm ngẩn ngơ, còn chưa phản ứng lại, liền bị hắn ôm lấy, vắt ngồi ở trên đùi hắn, cùng hắn mặt đối mặt.

Kiều Bách Dung không cho nàng cơ hội bình tĩnh lại, trực tiếp cúi đầu hôn trụ môi nàng. Phương Hàm chỉ cảm thấy hơi thở quen thuộc bao phủ, còn chưa kịp phát ra âm thanh gì, liền bị môi hắn thân mật lấp kín.

Có lẽ là cực kỳ đói rồi, hân hôn mãnh liệt mà bá đạo, đầy tính đoạt lấy, liên tục rút vị ngọt của nàng, cũng ép buộc cái lưỡi đình hương của nàng đáp lại.

Cùng lúc, một tay hân cũng không an phận, vuốt ve mọi nơi trên người nàng, chỉ chốc lát sau áo quần nàng đã bị cởi một nửa, thở phì phò mềm mại ngã vào trong lòng hân.

“Chờ một chút!” Mắt thấy mắt hân lộ hung quang, một bộ không đem nàng ăn hết vào bụng tuyệt không bỏ qua, Phương Hàm vội vàng hô ngừng lại, “Nhị, nhị thiếu gia, sao chúng ta không làm một thương lượng đi?”

Kiều Bách Dung hiểu Phương Hàm cũng không ít hơn hiểu biết của nàng đối với hân, vì vậy vừa nhìn thấy bộ dáng nàng liền biết trong đầu nàng đang muốn cái gì.

Vì thế hân nhú mày nói: “Hả? Nàng cảm thấy nàng có năng lực bàn điều kiện cùng ta sao?”

Hân một mặt hỏi, động tác trên tay cũng không ngừng lại, thuận tiện kéo dây áo yếm ra, đồng thời cầm mảnh vải dệt mỏng tiện tay ném lên giường.

Do thời tiết ban ngày nóng mà lại toàn ở trong phòng nên Phương Hàm mặc ít vải, cho nên khi cái yếm bị cởi ra, trên người nàng cũng chỉ còn áo ngoài rộng thùng thình thôi.

Mắt thấy bản thân sắp bị gặm đến ngay cả mẩu vụn cũng không còn, nàng cái khó ló cái khôn reo lên: “Không bằng hôm nay để ta hầu hạ cho nhị thiếu gia nha?”

“Hả?” Kiều Bách Dung cuối cùng cũng dừng tay, tràn đầy hứng thú xem xét nàng, “Nói một chút xem, nàng muốn hầu hạ ta như thế nào.”

Phương Hàm nhìn vẻ mặt của hân, làm sao không biết cạm bẫy đang đợi nàng phía trước chứ? Nhưng cạm bẫy này nàng không nhảy xuống không được, đến lúc đó bị dày vò đến xương cốt cũng không còn, không bằng hiện tại nàng bất cứ giá nào chủ động một chút.

Vì vậy nàng cắn răng nói: “Bình thường đều là nhị thiếu gia... Lần này để thiếp đi! Nhị thiếu gia muốn thiếp làm thế nào đều được, nhưng... Hôm nay chỉ một lần thôi, được không?”

“Nàng cảm thấy một lần có thể thỏa mãn hai tháng kiểm chế của ta sao?” Hân dò xét liếc nàng một cái.

Đương nhiên không thể rồi, không thì nàng thương lượng với hân làm chi?

Quan trọng là quá nhiều lần nữa nàng chịu không nổi a.

“Hai lần.” Đại gian thương nói ra điều kiện, “Đương nhiên, ta không ngại nàng dùng phương thức thủ thuật gì, chỉ cần nàng có thể thật sự hoàn thành hai lần này.” Nói xong, hân giơ tay nàng lên hôn nhẹ.

Phương Hàm lần nữa không nói gì.

Nàng từ sớm đã không còn là cô gái chưa hiểu sự đời, hân nói như vậy đương nhiên nàng có thể hiểu được, nàng có thể làm bộ không hiểu ý tứ của hân sao?

Ai, thôi được rồi, tuy lúc trước chưa từng làm chuyện này, nhưng tốt xấu gì trước đây nàng cũng từng xem phim A rồi, nhìn hân quả thực không phản đối, liền hy sinh một chút vậy!

Sau khi suy nghĩ xong, Phương Hàm ôm tinh thần sẵn sàng hy sinh đứng lên, “Thiếp giúp nhị thiếu gia thay y phục.”

Kiều Bách Dung rất mong đợi biểu hiện của nàng, đương nhiên sẽ không gây khó xử cho nàng, vì thế hết sức phối hợp để nàng cởi quần hân.

Phương Hàm hơi run rẩy thò tay cầm nam tính hơi ngẩng đầu giữa hai chân hân. Tim nàng đập rất nhanh, cũng không biết bản thân rốt cuộc là vì điều sắp xảy ra mà khẩn trương hay là hưng phấn nữa.

Nắm trong tay phân thân nóng rực như vậy, nàng nhớ lúc trước nó gây cho nàng vui thích cùng thống khổ vô tận như thế nào, nhưng lại ần ần cảm thấy hạ thân có chút hư không.

“Hân Hân chẳng nhẽ định nắm hoài như vậy sao?” Thấy nàng cứng đờ, Kiều Bách Dung nhú mày nói.

Trên thực tế, nội tâm hẳn lúc này e rằng rung động không ít hơn nàng đâu, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ không có việc gì.

Phương Hàm nghe vậy, cũng biết không thể cứ dây dưa mãi như vậy được, đành phải - quỳ trước mặt hẳn, dưới ánh mắt kinh ngạc của hẳn, nghiêng người liếm phía trước phân thân đang không ngừng sưng to ra.

Hành động này của nàng nằm ngoài dự liệu của Kiều Bách Dung.

Lúc này hẳn nói như vậy thật ra chỉ muốn đùa nàng một chút thôi, để nàng dùng tay chạm chạm vào của hẳn thôi, chưa từng nghĩ tới nàng sẽ làm điều này.

Nhưng mà, hẳn không thể không nói, nếu nàng muốn nhanh chóng đạt được mục tiêu, thì đây đúng là phương pháp tuyệt hảo nha.

Chỉ là nhìn nàng quần áo không chỉnh tề quỳ gối trước người hẳn, vươn cái lưỡi phấn nộn khê liếm cường tráng của hẳn, sau đó há miệng đem nó chậm rãi ngậm vào trong miệng, hình ảnh này ngay cả trong mộng của hẳn cũng không hương diễm như vậy, làm cho toàn thân hẳn buột chặt đến cực điểm.

Kiều Bách Dung nghĩ cũng không ra nàng rốt cuộc học chiêu này của ai, mà động tác kia vừa không lưu loát lại vụng về, rất rõ ràng trước đây chưa từng làm điều này bao giờ, hẳn kinh hỉ (ngạc nhiên mừng rỡ) xúc động rất nhiều, lại có chút nhiệt huyết sôi trào, rất cố gắng mới có thể kiềm chế kích thích hưng hăng đề nàng hướng vào hẳn.

Về phương diện khác, hẳn cũng mơ hồ vui mừng việc không lưu loát của nàng, nếu không nói không chừng hẳn lúc này đã sớm nộp khí giới đầu hàng rồi.

Còn Phương Hàm lại luống cuống tay chân, loại sự tình này thoát nhìn thì dễ, làm cũng không dễ dàng đâu, càng khó phải nói kích cỡ kinh người của hẳn, thử hỏi lâu như vậy mà vẫn không có cách nào ngậm toàn bộ được.

Phương Hàm sợ hãi thét lên một tiếng, hoàn toàn đầu hàng dưới sự cực hạn vui thích.

Trong đầu nàng toàn một mảnh hỗn độn, vốn định nghỉ ngơi một chút, lại đột nhiên một trận choáng váng, sau khi lấy lại tinh thần liền phát hiện thân mình đã ngã trên giường, mà nam tính cường tráng kia vẫn khảm chặt chẽ ở trong cơ thể nàng.

“Thật đáng tiếc, lúc này nàng hoàn toàn không nên nhận lời chuyện này, như vậy tiếp theo thì tùy ta xử trí.” Đôi mắt Kiều Bách Dung lóe lên ánh sáng tà ác mà nàng quá quen thuộc.

Chuông báo động trong lòng Phương Hàm reo mãnh liệt, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng thỉnh linh nam tính hưng hăng đâm vào cơ thể khiến lời nàng muốn nói ra hóa thành từng tiếng yêu kiều, rốt cuộc cũng không nói ra được câu mạch lạc.

Xem ra đêm nay nàng đừng nghĩ ngủ được.

Trước khi sắp chìm ngập trong một đợt sóng cao trào khác, Phương Hàm ai oán nghĩ.

Ngày qua thật nhanh, trong nháy mắt đã vào thu rồi.

Phương Hàm phát hiện Kiều Bách Dung lúc này bề bộn nhiều việc, cũng không hiểu được rốt cuộc hẳn vội cái gì đây. Bởi vì hẳn luôn không chịu nói, nhiều lần như vậy, nàng cũng không hỏi nữa.

Dù ẩn ẩn cảm thấy hẳn gần đây hình như giấu giếm làm không ít chuyện sâu lưng nàng, nhưng nàng chưa bao giờ là người sẽ vì loại việc nhỏ mà rối rắm, dù sao ai mà không có một chút bí mật chứ?

Lúc trước nàng vẫn cho rằng kết giao bằng hữu lại bắt buộc đối phương không được có việc riêng tư là rất biến thái, nàng đương nhiên sẽ không phạm phải tội xấu này đâu.

Hẳn muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi vậy.

Nhưng mà, sáng sớm hôm nay, Kiều Bách Dung lại đột nhiên muốn nàng rửa mặt chải đầu, ăn mặt tử mĩ chút, nói muốn đưa nàng xuất môn (đi ra ngoài).

Phương Hàm thật sự bị vây trong phủ lâu lắm rồi, lần này ra ngoài quả thật khiến nàng vui vẻ mãi, tươi cười rực rỡ thế nào cũng không ngừng được.

Ngay cả sau khi nàng ngồi trên xe ngựa rồi, vẫn nhịn không được ló đầu ra ngoài nhìn, giống như muốn tắt cả cảnh trí đường phố nhìn cho đủ, làm Kiều Bách Dung một trận tức cười.

“Cũng không phải chưa từng cùng ta ra ngoài, có cần vui vẻ đến như vậy không?” Dù trong miệng hắn nói như vậy, nhưng thấy nàng cao hứng (vui mừng, phấn chấn) như vậy, trong lòng hắn cũng vui lây.

“Ôi, đều là chuyện trước đây lâu lắm rồi mà?” Nàng cười hì hì, vẫn không nỡ thu hồi tầm mắt, “Nhưng mà nhị thiếu gia hôm nay sao lại đột ngột muốn đưa thiếp ra ngoài vậy?”

Kiều Bách Dung liếc nhìn nàng một cái, “Nàng đã quên hôm nay là ngày gì rồi sao?”

Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Phương Hàm ngạc nhiên giây lát.

Còn nhớ đầu thu hình như cũng đâu có ngày gì quan trọng đâu, chỉ trừ:

“A, hôm nay là sinh nhật của Hoàng Thượng.” Nàng bỗng nhiên nhớ tới, mấy ngày trước Kiều gia có chuẩn bị một chút đại lễ đưa vào trong cung.

Nhưng, sinh nhật Hoàng đế với việc Kiều Bách dung đưa nàng ra phủ có quan hệ gì đâu?

“Nàng chỉ nhớ được điều này thôi?”

Không phải sao? Phương Hàm buồn rầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng đầu hàng, “Nhị thiếu gia, chàng đừng thừa nước đục thả câu nữa, trí tưởng tượng của thiếp chỉ tới đó thôi, đoán không được a.”

Kiều Bách Dung lắc đầu thở dài, “Nha đầu ngốc, nếu nhớ rõ hôm nay là sinh nhật Thánh Thượng, sao lại không nhớ cũng là sinh nhật của nàng chứ?”

“Hử, hôm nay là sinh nhật thiếp sao?” Phương Hàm ngây ra.

Cho dù bề ngoài bình thường thế nào, “linh hồn bên trong” trong thân thể này đã bị đánh tráo rồi, nàng nhập vào người này chính là lúc bị bán vào Kiều phủ, bởi vậy việc lúc trước nàng một chút ấn tượng cũng không có, đương nhiên không biết sinh nhật “Phương Hàn” vào lúc nào rồi.

Đương nhiên rồi, nàng không phải chưa từng tò mò xuất thân của vị Phương Hàn cô nương này, nhưng không biết vì sao, bọn hạ nhân lúc trước bị bán vào trong phủ cùng với nàng, nhưng không ai biết thân thế của nàng ta cả.

Quá khứ nàng từng âm thầm tìm hiểu trong một thời gian, cũng chỉ mơ hồ biết chủ nhân thân thể này lúc trước hình như vốn là tội nhân.

Lúc trước không biết trong gia đình của bằng hữu của phụ thân nàng ấy làm quan đã phạm vào tội gì, khiến tiên đế rất tức giận, mặc dù không tru di cửu tộc, nhưng cũng làm hại bọn họ không may bị xét nhà, đồng phát bị bán làm nô bộc.

Lẽ ra loại đại sự này hẳn là phải điều tra kỹ càng mới đúng, nhưng mà cũng không biết là ai đã dùng thủ đoạn gì, tóm lại manh mối đến đây bị chặt đứt, muốn điều tra lại cũng không có cách nào, ngay cả văn tự bản thân cũng bị người khác lấy đi.

Có điều, Kiều Bách Dung bỗng nhiên nhắc tới sinh nhật nàng, hình như là biết thân phận của cơ thể này của nàng thì phải?

“Nàng ngay cả sinh nhật chính mình cũng không nhớ sao?” Hắn nhíu mày.

“À, năm đó khi vào phủ thiếp sinh bệnh sốt cao, sau khi tỉnh lại thì chuyện quá khứ đã không còn nhớ rõ nữa.” Phương Hàm đành phải lại dùng mất trí nhớ để biện hộ thôi.

Thật ra điều này nàng đã sớm nói với Kiều Bách Dung rồi, nhưng hắn trước sau vẫn nghi ngờ, “Bình thường nàng xử sự với người ngoài không chút nào giống như mất trí nhớ cả.”

10. Chương 10: Chương 10

11. Chương 11

Edit: A Chu

” Tất nhiên là ta nghĩ nhiều.” Phương Hàm lúc này mới nở nụ cười, “Chỉ là được phu nhân nhìn một cái là phúc phần của ta, điều này cùng thái độ của nô bộc có gì quan trọng đâu? Nhưng mà, cho phu nhân biết họ của ta thật ra cũng không trở ngại gì, trước khi vào Kiều phủ ta vốn họ Phương.”

Sắc mặt phụ nhân cùng ma ma đều thay đổi, thậm chí phụ nhân còn nắm lấy cánh tay nàng, ghen ngào nói: “Cái gì, con họ Phương?”

Hê, Kiều Bách Dung cũng thần thông quá ta? Phương Hàm cảm thấy âm thầm bộ phục, nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ ngờ ngàng (chị giả ngu ấy mà), “Chẳng nhẽ phu nhân thật sự biết trưởng bối của ta sao?”

“Đứa trẻ ngoan, nói cho ta biết, con năm nay mấy tuổi rồi?”

“Ta hôm nay vừa tròn mười chín tuổi.”

“Hôm nay là sinh nhật của con sao?” Phụ nhân kia kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin được.

Thấy kết quả đã đạt được, Phương Hàm đảo mắt, cười rút cánh tay mình về, “Xem ra phu nhân chắc là nhận sai người rồi thì phải? Thật ra trước kia ta từng nghe nói có một số người giống nhau nhưng không hề có quan hệ gì... Thôi, không nói nữa, chủ tử nhà ta còn đang ở bên ngoài đợi ta! Xin cáo từ.”

Nói xong, nàng cũng không chờ đối phương phản ứng lại, liền xoay người nhanh chóng rời đi.

Bà ấy sẽ tự hiểu được sự thật thôi, dù sao cái gì nên nói nàng đều đã nói rồi, phần còn lại Kiều Bách Dung có lẽ sẽ thay nàng xử lý.

Nghĩ trong đầu như vậy, nàng bước ra khỏi cửa tiệm chỉ thấy Kiều Bách Dung đang đứng đó, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng ba bước thành hai bước chạy đến bên cạnh hắn, cầm tay quơ quơ, “Này, điểm tâm nhị thiếu gia muốn mua đều mua cả rồi này.”

“Ta không ăn đồ ngọt, tất nhiên là cho nàng rồi.” Kiều Bách Dung cười, kéo tay kia của nàng đi về phía trước.

Cho nên đây là bánh ngọt mừng sinh nhật sao? Phương Hàm đột nhiên cảm thấy rất vui, nhích lại gần hắn, “Nhị thiếu gia chẳng lẽ cho rằng Phương Hàm dễ lừa như vậy sao, ngài thật sự chỉ là đơn giản bảo thiếp đi mau điểm tâm thôi sao?”

Kiều gia có đầu bếp làm điểm tâm mà, nữ đầu bếp cũng đầu phải ít, tiệm bánh ngọt này tuy có danh tiếng đấy, sự phở cũng không lợi hại hơn so với trong Kiều phủ.

Dĩ nhiên, đây là kết quả bọn họ phân công hợp tác mà – Kiều Bách Dung vung số tiền lớn thuê đầu bếp tài giỏi khắp nơi về, nữ đầu bếp vào phủ, còn Phương Hàm cố gắng ‘ăn cắp’ (nguyên văn: đạo văn) những công thức làm bánh ngọt lúc trước đã xem qua, giả vờ như là sáng kiến của mình, để cho bọn họ làm.

Tóm lại, nàng vốn dĩ không cần đi vào cửa tiệm đó, Kiều Bách Dung bảo nàng đi mua điểm tâm, chẳng qua là muốn tạo cơ hội cho nàng cùng vị phụ nhân kia “xảo ngộ” (tình cờ gặp mặt) thôi.

Kiều Bách Dung cũng không muốn lừa nàng, vì vậy chỉ nhoẻn miệng cười, nhẹ giọng nói: “Xem ra nàng cùng mẫu thân nàng tán gẫu (trò chuyện) rất vui vẻ đúng không?”

“Thiếp... nương (mẹ)?” Nghe vậy, Phương Hàm cảm thấy mình sẽ ngất mất thôi.

Vị phụ nhân kia lại là nương của nàng sao? Tuy nàng thấy đối phương rất có thể là người thân của mình, nhưng không nghĩ tới lại chính là mẫu thân mình?

Nhưng, nàng suy nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng lắm.

Bằng hữu của phụ thân phạm tội, toàn Phương gia người không sung quân thì là bị bán làm nô bộc, mẫu thân Phương Hàn sao lại có thể sống tốt như vậy được?

Huống chi Phương gia bị như vậy chỉ mới sáu năm thôi, sáu năm trước, nếu vị phụ nhân kia thật sự là mẫu thân nàng, mới qua có vài năm, sao có thể không nhận ra nàng chứ?

Phương Hàm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngáp ngừng mở miệng: “Nhị thiếu gia, chàng có phải nhớ sai rồi không? Thiếp thấy bà ta có chút không đúng lắm.”

“Việc này không đơn giản như nàng nghĩ đâu.” Kiều Bách Dung nhẹ nhàng băng quơ (qua loa) nói: “Giờ đây xem ra, mọi chuyện đã làm xong một nửa rồi, sau này chúng ta chỉ cần đợi xem mà thôi.”

Phương Hàm nghe hắn nói vậy, biết chắc hắn sẽ không nói thêm gì nữa, vì vậy cũng không hỏi nhiều làm gì.

Thật ra sự thật cũng không khó đoán, xem ra Kiều Bách Dung là muốn cho nàng nhận tổ quy tông (nhận lại tổ tiên).

Dù rằng nàng là ‘hàng giả’, dù đối với mẫu thân Phương gia cũng không có chờ mong hoặc cảm thấy đồng cảm gì cả, nhưng dù nói thế nào, nàng vẫn rất biết ơn Kiều Bách Dung đã bỏ một số tiền lớn (nguyên văn: đại phí) thay nàng tìm hiểu, cũng đặc biệt an bài sinh nhật cho nàng.

Nam nhân này đối với nàng đúng là khỏi chê à nha.

Trong lòng Phương Hàm cảm động, không cẩn thận buột miệng nói ra lời từ đáy lòng, “Thật ra, chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, thiếp không hề để ý danh phận gì đó đâu.”

(cảm động quá TT^TT)

Sau khi nói xong, nàng lại tự thấy buồn nôn (^ ^), nhin không được đỏ mặt, đến nỗi muốn rút tay mình đang bị hắn nắm về.

Không ngờ Kiều Bách Dung lại cầm tay nàng chặt hơn, không chịu buông ra.

“Ta để ý.” Hắn nói nhỏ: “Ta hy vọng nàng có thể có cuộc sống thật hạnh phúc.”

(Chu thích câu này ^o^)

Phương Hàm mặt càng đỏ hơn, nói bằng giọng nhỏ nhất: “Cuộc sống như hiện tại đã là tốt rồi!”

Hiện tại cả Kiều phủ, nói không chừng nàng là người hưởng thụ nhất đó.

“Như vậy còn chưa đủ.” Kiều Bách Dung cười, “Nàng cứ yên tâm, mọi việc có ta lo liệu.”

Đến lúc đó, hắn nhất định để nàng quang minh chính đại gả cho hắn.

Chuyện xảy ra hôm sinh nhật, đối với Phương Hàm mà nói, chỉ là một nốt nhạc nhỏ bé trong cuộc sống mà thôi.

Mặc kệ ngày ấy gặp vị phụ nhân trong tiệm bánh ngọt cùng việc có cùng huyết thống hay không, đối với nàng mà nói đều không có khác biệt gì hết, bởi vậy không quá vài ngày, nàng liền đem chuyện này bỏ ra sau đầu (ý là không chú ý tới nữa).

Giờ đây, nàng đã trở lại làm việc rồi, nhưng công việc ít đi rất nhiều, các việc công tác, xã giao không do nàng làm nữa, bình thường chỉ cần thay ông chủ sắp xếp lại thư phòng, bố trí lộ trình, hoàn toàn là việc đạt tiêu chuẩn tiền nhiều - việc ít - gần nhà, sau khi ngủ thẳng dậy mới làm việc nha.

Hôm nay, Kiều Bách Dung lần nữa xuất môn bàn chuyện buôn bán, Phương Hàm ở trong phòng buồn chán, với lại đám chủ tử Kiều gia kia sau khi trải qua chuyện lúc trước (chuyện anh trả thù cho chị đó), hẳn là sẽ không lại đại dột tới tìm nàng gây sự đâu, vì vậy quyết định ra ngoài hít thở không khí trong lành nào.

Giờ đã vào thu rồi, hoa trong viện cũng sắp rụng hết, nếu nàng không đi dạo xung quanh, thì phải đợi sang năm mới có hoa mà ngắm đó.

Nhưng không nghĩ tới Phương Hàm vừa mới đi vào trong viện không bao lâu, đã gặp đại thiếu gia Kiều gia.

Từ sau ba năm trước nàng bắt đầu dành trọn thời gian hầu hạ Kiều Bách Dung, quan hệ của Kiều Bách Dung với người nhà không được tốt lắm, chỉ có Kiều tam thiếu là có qua lại đôi chút thôi, với lại nàng cũng không thường đến gặp các chủ tử khác, cho nên, khi nàng nhìn thấy Kiều đại thiếu có hơi sững sốt, cho đến sau khi nghe thấy Lục Hòa đang đi phía sau gọi “Đại thiếu gia”, nàng mới khom người theo gọi hắn ta một tiếng “Đại thiếu gia”.

Ánh mắt Kiều đại thiếu dừng lại trên người nàng thật lâu, bỗng nhiên nói: “Đây chính là Phương Hàm mới đây làm hại Kiều phủ ta không được yên đó sao?”

Hả, nàng phải trả lời thế nào đây? Có thể nói “Nếu không phải lão mẹ ngươi định đánh chết ta, đại boss sẽ không cố tình không phát tiền tiêu hàng tháng à nha”, hay là nói “Có bản lĩnh ngươi tự kiếm tiền nuôi gia đình đi, đừng có dựa vào ông chủ ta” được không ta?

(chị càng lúc càng to gan rồi, hô hô)

Phương Hàm lén nhìn sắc mặt u ám của nam nhân trước mặt.

Chỉ đối với hắn ta khinh thường lại khinh thường, dù vậy ngoài mặt vẫn phải giả bộ, vì vậy nàng tỏ ra sợ hãi nói: “Nô tì không dám.”

Không ngờ nàng vừa nói vậy liền làm Kiều đại thiếu lại càng không vui.

“Không dám sao? Hừ, ngươi không dám, có thể khiến tên tiểu súc sinh kia vì ngươi mà ném biếu muối ra khỏi Kiều phủ, hơn nữa sau đó còn vì ngươi mà chống đối mẫu thân, không chịu phát chi phí trong phủ, bỏ mặc quỹ chung (đã nhắc trong chương trước), thậm chí còn lấy điều đó ép phụ thân đồng ý hôn sự của các ngươi?” Hắn cười lạnh, “Ta đây rất muốn biết, nếu ngươi thật sự ‘dám’, hắn ta lại sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

Kiều đại thiếu từ nhỏ luôn ở bên cha mẹ, mưa dầm thấm đất, nên đối với đệ đệ không cùng mẫu thân với hắn có thể nói là cực kỳ khinh thường, cũng không hảo cảm (thiện cảm, ấn tượng tốt) gì.

Có điều, lời mỉa mai này của hắn, Phương Hàm lại chỉ chú ý tới câu sau kia thôi. “Hôn sự gì cơ?”

Hôn sự của bọn họ... Chẳng nhẽ Kiều Bách Dung muốn cưới nàng làm chính thê sao? (chính xóa

Nhưng, nhân vật chính (người có liên qua, nguyên văn: đương sự) là nàng sao lại không biết có chuyện này chứ?

Nàng như thế nào cũng không nghĩ đến, người không muốn nàng làm ‘thông phòng’ - Kiều Bách Dung, lại có thể có ý định cưới nàng làm vợ, hơn nữa còn muốn thực hiện điều đó nữa chứ.

Mới nghe được tin này, Phương Hàm vẫn chưa cảm thấy vui sướng gì cả, chỉ cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Nàng không hiểu Kiều Bách Dung là suy nghĩ như thế nào đây.

Nên biết hiện giờ nàng là nô bộc, cho dù Kiều Bách Dung không phải con trai trưởng Kiều gia, chỉ cần hắn họ Kiều, làm sao có khả năng cưới người có thân phận nô bộc như nàng được?

Phương Hàm bỗng nhớ đến vị phụ nhân đã gặp lúc trước.

Kiều Bách Dung mất nhiều tâm tư thúc đẩy lần ‘ngẫu ngộ’ (gặp mặt ngẫu nhiên) đó, chẳng lẽ chính là vì giúp nàng thoát khỏi thân phận nô bộc, thuận lợi cưới nàng sao?

“Đừng giả bộ nữa, ta không tin nếu không phải ngươi ‘thổi gió bên gối’, tiểu súc sinh kia sẽ có loại suy nghĩ này?” Kiều đại thiếu khinh thường nhìn nàng, “Nhưng cũng khó nói, dù sao hắn cũng là do thương nhân chi nữ (con gái của thương nhân) đẻ tiện sinh ra mà, không hiểu quy củ (phép tắc) là chuyện bình thường.”

Phương Hàm nghe thấy hắn mở miệng ngậm miệng đều là tiểu súc sinh, đối với Kiều Bách Dung tràn đầy khinh bỉ, hết sức tức giận, quên mất thân phận hiện giờ của mình, buột miệng nói: “Đại thiếu gia, nhị thiếu

gia với ngài dù sao cũng là cùng một phụ thân, ngài luôn mồm mắng hấn súc sinh, vậy không biết lão gia với ngài lại là cái gì chứ?”

“Người nói cái gì?” Kiều đại thiếu lập tức giận tái mặt.

“Phương, Phương Hàn tỷ tỷ!” Lục Hòa cũng không ngờ nàng lại có thể nói lời đại bất kính như vậy, không khỏi hoảng sợ, mặt không còn chút máu.

Phương Hàm bị vẻ mặt u ám của Kiều đại thiếu làm sợ tới mức lùi lại hai bước, nhưng căn môi liều chết không khuất phục.

Những lời này hoàn toàn là suy nghĩ trong lòng nàng, tuy có hơi xúc động, nhưng sau khi nói ra miệng nàng không hối hận chút nào.

Toàn bộ người Kiều gia trừ boss của nàng cùng Kiều tam thiếu - tạm coi là bình thường đi, còn lại đều là bệnh thần kinh hết!

Nàng cũng không thèm đếm xỉa đến làm gì.

Nếu là lời mắng chửi nàng chướng tai (khó nghe) như thế nào, nàng có thể vào tai này ra tai kia, ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng người Kiều đại thiếu mắng lại là chủ của nàng!

Kiều Bách Dung từ trước tới giờ, bất kể là công khai hay ngấm ngầm vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không thể chịu được khi nghe hấn bị người nói xấu.

Lúc trước bọn họ chỉ ở trong phòng Kiều Bách Dung, khiêm nhường lại khiêm nhường, Kiều phu nhân cũng tìm được lý do để đánh chết nàng, nếu bây giờ còn không thể nói lời nói thật, thì sống quá ngọt ngào rồi.

“Chẳng lẽ ta nói sai sao?” Nàng nghiêng rằng đáp trả.

“Phương Hàn tỷ tỷ đừng nói nữa.” Lục Hòa hết sức bất ngờ, vội vàng che chắn trước người nàng. “Đại thiếu gia, Phương Hàn tỷ tỷ hồ đồ rồi, ngài đừng so đo với nàng a!”

Chuyện Phương Hàn tỷ tỷ bị đánh lần trước, nàng không bị phạt đã là vô cùng may mắn rồi, lần này Phương Hàn tỷ tỷ lại xảy ra chuyện gì nữa, nàng nhất định bị nhị thiếu gia đem đi hầm cho coi. (đây là suy nghĩ của Lục Hòa nha)

Nàng cũng không quên đại thiếu gia vừa nói nhị thiếu gia muốn kết hôn với Phương Hàn tỷ tỷ a!

“Cút ngay!” Kiều đại thiếu đi lên trước đẩy Lục Hòa ra, đưa tay bắt lấy Phương Hàm, “Tốt, rất tốt, một tiện tì nho nhỏ, ý chủ tử sung sướng, liền nghĩ có thể bay lên trời.”

Phương Hàm vốn tưởng rằng hấn muốn đánh nàng, theo phản xạ muốn đưa tay chắn, không ngờ hấn lại nắm lấy cánh tay nàng.

Nàng muốn giãy giụa, nhưng làm sao chống nổi khí lực nam nhân đây?

Kiều đại thiếu một tay giữ lấy nàng ngay lập tức, trên cao nhìn nàng hồi lâu, “Nhìn cũng không tồi, thảo nào nghiệt chủng kia lại thích người như thế.”

Phương Hàm trừng mắt nhìn hấn, bỗng có dự cảm rất không tốt.

Sau đó, Kiều đại thiếu cười lạnh nói: “Nếu hấn biết nữ nhân của mình cầu kết với nam nhân khác, không biết hấn còn muốn kết hôn với người nữa không?”

Hấn muốn hủy sự trong sạch của nàng sao? Sắc mặt Phương Hàm đại biến.

Không thể không nói, chiêu ngoan độc (tàn nhẫn + độc ác) này lại hiệu quả, loại sự tình này ngay cả xảy ra ở hiện đại cũng có thể là lý do chia tay, ly hôn, lại đừng nói xảy ra ở cổ đại!

Dù Kiều Bách Dung có sủng nàng, muốn cưới nàng làm vợ, nếu nàng thật sự mất trong sạch, e rằng hấn cũng sẽ không muốn nàng nữa.

Tuy nàng không quá vọng tưởng (mơ mộng hão huyền) có thể trở thành thê tử (vợ) của hấn, nhưng tuyệt đối không muốn loại chuyện này xảy ra đâu.

Phương Hàm bất chấp bản thân là nô bộc, mà nam nhân trước mặt này là chủ tử, nàng cố gắng đá vào cẳng chân của hắn, thừa lúc hắn bị đau nàng vùng thoát ra, nhanh chóng chạy trốn.

Ghê tởm, gia đình này đúng là biến thái mà! Phương Hàm vừa chạy trốn vừa tức giận nghĩ, nhưng liên tục nghe thấy tiếng rống của Kiều đại thiếu truyền đến.

Đáng tiếc nàng không thể chạy xa, thoáng cái đã bị bắt. Khi nàng sợ hãi kêu lên, Kiều đại thiếu đã ném nàng lên trên mặt đất.

Nàng ngã hoa cả mắt, đang muốn đứng lên, không ngờ hắn kiên quyết đè thân mình đang gãy giữa của nàng, cực nhanh xé rách áo ngoài của nàng.

“Để ta xem thử, rốt cuộc ngươi làm sao hấp dẫn hắn, khiến hắn cam tâm làm nhiều việc cho ngươi như vậy!” Kiều đại thiếu cười lạnh, đôi mắt lóe tia ác ý.

“Ngươi điên rồi!” Phương Hàm hoảng hốt, dù bị đánh, nàng cũng tuyệt đối không muốn bị nam nhân ghê tởm này xâm phạm đâu.

Bây giờ nàng đã hiểu, loại chuyện này không phải cùng với ai cũng được, nàng cũng không có cách nào để nghĩ thành bị chó cắn được.

Lúc trước nàng đồng ý cùng Kiều Bách Dung lên giường, nàng nghĩ chắc chắn không phải chỉ là vì muốn sống những ngày tốt đẹp trong Kiều phủ thôi.

Nếu trong lòng đối với Kiều Bách Dung không có hảo cảm, nàng sẽ không giả bộ từ chối, cho phép hắn chạm vào nàng đâu.

“Ngươi cứ mắng chửi đi, để ta xem nghiệt chủng kia đến lúc đó còn muốn thú (cưỡi) ngươi nữa không.” Kiều đại thiếu thẳng tay xé rách y phục của nàng.

Phương Hàm giận dữ, nói không lựa lời: “Bình thường giả bộ học trò thanh cao, giữa ban ngày ban mặt khi dễ một nữ tử, sách đều đọc cho bụng chó hết rồi phải không? Nam nhân Kiều phủ đều giống ngươi vậy, cũng khó trách thất bại hoàn toàn, không vực dậy nổi!”

12. Chương 12

Edit: A Chu

Lời này rõ ràng đã đập trúng vết đau của Kiều đại thiếu, hắn biến sắc, hung hăng tát nàng một cái. (giết hắn !!!)

Phương Hàm chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, tai ù ù, nhưng nàng vẫn nghiêng rằng tiếp tục nói: “Thế nào, bị ta nói trúng rồi sao nên thẹn quá hả giận hả?”

Nàng vốn là người nhanh mồm nhanh miệng mà, không biết vì sao, chỉ khi trước mặt Kiều Bách Dung, phản ứng mới hơi chậm chút.

“Ngươi...” Kiều đại thiếu dừng lại, sau đó sau đó tức giận nói: “Ngươi cùng lắm chỉ là nô bộc đã bị bán đứt cho nhà ta, không chỉ muốn thân thể ngươi, có đánh chết ngươi, bán đi, cũng chẳng có gì khó cả.”

Lúc này, tiếng bước chân vội vàng từ xa đi lại, hai người cùng quay đầu nhìn, nhận ra đó là Kiều tam thiếu.

“Đại ca, huynh làm gì vậy?” Kiều tam thiếu vội vàng chạy tới, “Ngay giữa ban ngày ban mặt lại ở trong sân cường bức tỷ nữ, không phải tác phong của Kiều gia chúng ta à!”

Lục Hòa cầu cứu hắn mới biết, chỉ sợ nếu chậm sẽ có chuyện lớn xảy ra a.

Kiều đại thiếu nhìn thấy hắn, đầu tiên là bất ngờ, sau đó nheo mắt lại, “Tam đệ, chẳng lẽ đệ muốn trở mặt với ta vì con tiện tì này?”

Kiều tam thiếu bất đắc dĩ nhìn hấn, "Đại ca nếu đã biết nàng ấy chỉ là một nha hoàn không quan trọng gì, thì sao phải vì nàng đắc tội nhị ca làm gì?"

Hấn thật sự không hiểu cha mẹ cùng các huynh đệ tỷ muội này đang nghĩ gì nữa, rõ ràng toàn gia đều do nhị ca nuôi dưỡng, nhưng cứ nhiều lần khiêu khích (gây hấn) với huynh ấy.

Mà nhị ca cũng thật là, dù sao nha hoàn cũng chỉ là nha hoàn thôi, nạp làm thiếp là xong, cho danh phận gì chẳng được, cứ nhất quyết đòi cưới làm vợ, mới xảy ra phong ba (sóng gió) như vậy làm gì chứ?

(câu trước còn dễ thương, câu sau mất cảm tình liền. hừ)

Bởi vì Kiều tam thiếu do một người thiếp sinh ra nên bị coi thường, vì vậy so với các chủ tử khác trong phủ, hấn tương đối có thiện cảm với Kiều Bách Dung, người có cảnh ngộ tương tự với hấn.

Thế hệ Kiều gia này chỉ có hấn cùng nhị ca là không phải do Kiều phu nhân sinh, Kiều phu nhân từ trước đến giờ đều không muốn nhìn thấy hai người bọn họ, hơn nữa mọi chi phí, quyền lực trong phủ đều nằm trong tay nhị ca, Kiều tam thiếu biết rõ với việc đi lấy lòng Kiều phu nhân, không bằng thân thiết với nhị ca, hưởng lợi lớn hơn nhiều.

Kiều đại thiếu lúc đầu có chút chột dạ, liền sau đó càng tức giận hơn, "Đắc tội thì đắc tội, có gì đặc biệt hơn người chứ, đệ sợ nghiệt chủng kia, nhưng ta không sợ!"

Nói xong, hấn lại tiếp tục lôi kéo xiêm y Phương Hàm.

"Buông tay! Tránh ra!" Nàng thét chói tai.

Kiều tam thiếu lo lắng gần như tức giận, "Đại ca, huynh đừng hồ đồ nữa, loại chuyện này truyền ra ngoài, với thanh danh Kiều phủ tai hại vô cùng a!"

"Đệ không nói, ta không nói, việc này sao truyền ra ngoài được?" Kiều đại thiếu liếc nhìn hấn, "Chẳng lẽ đệ cũng có ý với tiện tì này sao?"

"Sao có thể thế được!" Phương Hàm là bảo bối của nhị ca, vì nàng chuyện gì cũng làm được, đầu óc hấn bị hỏng mới có thể ảo tưởng với nàng.

"Vậy đừng làm phiền ta!" Kiều đại thiếu nổi nóng, cúi đầu hôn môi Phương Hàm.

Phương Hàm há có thể buông tha cơ hội này, tất nhiên trực tiếp liều mạng cắn miệng Kiều đại thiếu.

Kiều đại thiếu cảm thấy miệng bị đau, đang muốn quay đầu tránh, không ngờ sau đó gáy lại truyền đến một cơn đau nhức khác, thân mình hấn lay động, rồi ngã lên người Phương Hàm, mất đi ý thức.

Phương Hàm bị đè suýt thở không nổi, không biết trong lúc này đã xảy ra chuyện gì, thật vất vả mới đẩy được tên chết tiệt trên người ra, đã thấy Kiều tam thiếu cầm một cục gạch trên tay, tràn đầy bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Giờ thì tốt rồi, vì ngươi, ta đã hoàn toàn đắc tội với đại ca rồi." Kiều tam thiếu cười khổ nói.

Hơn nữa, đắc tội đại ca chẳng khác nào đắc tội toàn bộ người trong nhà trừ nhị ca, buôn bán này thật sự không có lời mà.

"Đa tạ tam thiếu gia đã ra tay cứu giúp." Phương Hàm gắng gượng ngồi dậy, phát hiện toàn thân mình còn đang run rẩy.

"Không cần cảm tạ ta, nhị thiếu gia về, ngươi xin huynh ấy đảm bảo ta cả đời bình yên suông sẻ là tốt rồi." Kiều tam thiếu thở dài.

Hấn phải ra tay chứ, nếu Phương Hàm có chuyện gì, nhị ca giận dữ thì không chừng cả Kiều gia phải bị phá hủy hết.

Đến lúc đó cùng những người trong nhà cùng nhau chôn cùng, còn không bằng trở mặt trước khi có chuyện xảy ra.

Đắc tội đại ca so với đắc tội nhị ca, đắc tội đại ca nhiều lắm cũng chỉ phải đấu tranh trong Kiều gia thôi, nhưng đắc tội nhị ca, e rằng ở đâu cũng không sống được nổi nữa.

Giờ đây chỉ hy vọng nhị ca có thể nhớ phần công lao này của hân thôi a!

“Đương nhiên... Nếu lúc đó nhị thiếu gia còn nghe lời nói của nô tì.” Phương Hàm nắm chặt xiêm y rách nát, nhỏ giọng nói.

Tuy nàng không thật sự bị như vậy, nhưng với nguyên tắc bảo thủ của cổ nhân nàng biết rõ, chỉ là một đôi nam nữ vô tình đụng chạm nhau, đều có thể bị ép lập thành đôi, huống chi nàng bị Kiều đại thiếu lòi kéo lâu như vậy, nàng rất lo lắng Kiều Bách Dung sẽ nghĩ thành gì đây.

Kiều tam thiếu ít nhiều cũng hiểu được lo lắng của nàng, nhưng hân thật sự không giúp gì được, chỉ có thể nói lời an ủi: “Ta nghĩ nhị ca không phải loại người như vậy đâu, người đừng quá lo lắng, mau trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Còn lại thì, cũng chỉ có thể chờ nhị ca về mới biết được.

Hầy, còn phải sai người đưa đại ca về nữa! Nếu không lỡ đại ca có chuyện gì, hân lại gặp xui xẻo a.

Khi Kiều Bách Dung nhận được tin tức, lập tức bỏ lại người đang bàn bạc (nguyên văn: thương nghị) với hân, lệnh xa phu (người phu xe, người đánh xe) đánh xe về phủ.

Hân không ngờ người nhà có cùng huyết thống với hân đó lại ngu xuẩn đến mức này, biết rõ không phải đối thủ của hân, lại càng muốn đụng vào ‘tử huyết’ của hân, quả thật là chán sống rồi.

Trên đường hồi phủ, hân vô cùng hối hận cùng căm hận.

Hối hận chính mình đã đánh giá cao trí tuệ của đám người đó, cho rằng sau khi bọn họ bị giáo huấn thì không dám tùy tiện động vào Phương Hàn nữa, mới để nàng lại trong nhà, vừa hận đại ca lại dám to gan lớn mật nhục nhã thiên hạ trong lòng hân.

Lục Hòa phái người gấp gấp tới tìm hân, nên hân chỉ biết đại ca muốn xâm phạm Phương Hàn, cũng không biết tiếp theo tình hình như thế nào rồi, cho nên lòng lại nóng như lửa đốt.

Xe ngựa đang chạy tới trước đại môn (cửa lớn) Kiều phủ, thậm chí còn chưa dừng lại, Kiều Bách Dung đã không chút do dự nhảy xuống xe, chạy vào trong phủ.

Khi hân chạy vào sân trong viện, Lục Hòa vừa nhìn thấy hân, lập tức nước mắt lưng tròng chạy tới.

“Nhị thiếu gia, cuối cùng ngài cũng về rồi!”

“Phương Hàn đâu?” Hân trực tiếp hỏi ngay.

“Phương Hàn tỷ tỷ đang tắm rửa...”

Tắm rửa lúc này sao? Chẳng lẽ nàng thực sự bị đại ca...

Tâm Kiều Bách Dung trầm xuống, nhanh chân đi vào trong phòng.

Khi hân nhìn thấy xiêm y rách nát trên đất, Phương Hàm đang ngâm trong thùng (thùng tắm), trên mặt còn hân dấu bàn tay (bị tát đó), đôi mắt cùng cái mũi hồng hồng (khóc), đang liều mạng chà xát tẩy rửa da thịt, cảm thấy tim đã vỡ vụn cả rồi.

Hân tiến tới, trực tiếp ôm lấy nàng, “Thực xin lỗi, Hàn Hàn, thực xin lỗi...”

Đột nhiên bị người ôm lấy, Phương Hàm đầu tiên là hoảng sợ, sau đó nhớ tới chuyện lúc này, bỗng cảm thấy ủy khuất vô cùng, liền òa khóc thành tiếng.

“Ô ô... Chàng vì sao lại để thiếp ở nhà một mình, hại thiếp bị người khi dễ?”

“Thực xin lỗi, là ta sơ suất.” Kiều Bách Dung cực kỳ đau lòng.

“Thiếp lúc đó rất sợ, tên khốn kiếp đó thật ghê tởm.” Nàng tiếp tục lên án.

“Thực xin lỗi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ bắt hân trả giá thật đắt.” Nhìn bộ dáng nàng đáng thương như vậy, trong lòng hân sớm đem huynh trưởng thiên đạo vạn quả (chắc là giống lăng trì nhỏ).

“Cả nhà này đều là người điên, thiếp phải dọn ra ngoài...”

“Được, được, ta lập tức ra ở riêng, không ở nơi này nữa, họ Kiều chẳng có gì tốt cả.” Kiều Bách Dung nói âm lên, hoàn toàn không tự cảm thấy bản thân cũng mang họ Kiều.

Phương Hàm nghe vậy ngẩn ngơ, tạm thời quên cả khóc, ngẩng đầu nhìn hấn.

Thật ra, nàng nói muốn ra ngoài chỉ là nhất thời nóng giận mà thôi, nàng cũng biết rõ mình là nô tì, đương nhiên phải ở trong phủ hầu hạ chủ tử, sao có thể tự tiện đi ra ngoài được.

Không ngờ Kiều Bách Dung lại có thể đáp ứng ngay, còn nói ... phải ở riêng nữa chứ?

Hấn lại muốn cùng nàng ra ngoài ở riêng sao?

Nàng nghị ngờ mình nghe nhầm, hoặc là lúc này bọn họ bị rào cản ngôn ngữ.

Thấy nàng ngây ngốc không phản ứng gì, Kiều Bách Dung nghĩ nàng hoài nghi hấn chỉ lừa nàng thôi, vội nói: “Ta có tòa nhà ở nơi khác, chúng ta cứ qua đó ở trước, để đề phòng bọn họ gây khó dễ cho nàng, về chuyện ở riêng cứ từ từ đã, nhưng ta sẽ không để bọn họ dây dưa đâu.”

Phương Hàm cảm thấy có chút theo không kịp suy nghĩ của hấn, nàng suy đoán hấn sau khi trở về sẽ có phản ứng gì, nhưng không đoán được hấn sẽ không hề cố kỵ gì mà đứng về phía nàng như vậy.

“Nhị thiếu gia,” nàng sợ hãi mở miệng. “Vừa rồi đại thiếu gia hấn...”

“Ta biết, ta biết hết rồi, nàng đừng nói gì cả.” Kiều Bách Dung đau xót ôm chặt lấy nàng, vô cùng đau lòng hôn lên đầu tay sưng đỏ trên mặt nàng, “Lại nói, nàng bị như vậy là lỗi của ta, ta sẽ đòi lại công bằng. Sau khi nàng uống tị nhâm thang (thuốc tránh thai), thì quên chuyện này đi, sau khi chúng ta thành thân, ra ngoài ở, không bao giờ ... qua lại với Kiều phủ nữa.”

Tị, tị nhâm thang? Phương Hàm lại ngây dại. Chẳng lẽ hấn nghĩ nàng thực sự bị đại thiếu gia xâm phạm?

Mà dưới loại tình huống này, hấn vẫn mở miệng nói muốn thành thân với nàng?

Nàng thấy cần phải xác thực lại một chút, “Nhị thiếu gia, chàng nói muốn cưới ta... Sau khi chuyện này xảy ra sao?”

“Ta vốn định cưới nàng.” Kiều Bách Dung than nhẹ, “Hiện giờ nàng là bị ta làm khổ, ta nhất định sẽ không bỏ rơi nàng.”

Phương Hàm rung động, nói không nên lời.

Nàng biết Kiều Bách Dung yêu thích nàng, lại không biết hấn có thể vì nàng làm được chuyện này.

Nàng thanh thanh yết hầy, “Nhị thiếu gia, thật ra thiếp...”

“Về sau đừng gọi ta là nhị thiếu gia.” Hấn ngắt lời nàng, “Nàng có thể gọi là Bách Dung hoặc xưng hô như thế nào cũng được, nhưng không được lại xem ta trở thành chủ tử.”

“Hử.” Phương Hàm nhẹ nhàng cong khóe môi lên, kinh hoảng, lo lắng lúc này đều ném đi mất.

Nên nói cái gì đây? Người nam nhân chất lượng tốt như vậy ở hiện đại cũng rất hiếm có đó, ở cổ đại lại có thể để cho nàng nhất được, xác suất này còn thấp hơn so với trúng xổ số a!

Nàng bỗng cảm thấy lòng đầy ngọt ngào, từ khi xuyên không đến khi phát hiện bản thân xui xẻo trở thành tì nữ thì bụng đầy oán khí (bực dọc, oán hận), giờ đây hình như đều biến đi đâu mất hết rồi.

Ôi, người ta là cách cách, công chúa đều phải cùng nhân vật phản diện đấu trí đấu sức, nàng dù là tì nữ nho nhỏ lại có thể bắt được boss, phải nói nàng so với các nàng ấy còn may mắn hơn a!

Tuy hiện giờ nàng có cực phẩm ác bà bà (Kiều phu nhân), nhưng nữ nhân đó cùng boss hoàn toàn không cùng cấp bậc, nếu sau này ở riêng, có lẽ thật sự có thể cả đời không qua lại với nhau?

“Bách Dung,” Phương Hàm thử gọi tên của hấn, trên môi nở nụ cười, “Thật ra thiếp là muốn nói, đại ca chàng hấn vừa...”

Nàng còn chưa nói xong, ngón tay hấn xoa nhẹ môi nàng.

“Nghe lời ta, mọi chuyện không thoải mái hôm nay quên hết đi, được không?”

Nam nhân này a, quá yêu thương nàng rồi? Phương Hàm buồn cười nắm lấy tay hắn, “Thiếp sẽ quên nó đi, nhưng vẫn muốn nói với chàng một tiếng, thật ra đại ca chàng chỉ tát thiếp một cái, lại xé nát y phục của thiếp, sau đó hắn bị tam đệ của chàng đánh bất tỉnh.”

“... Đánh bất tỉnh?”

“Đúng vậy, tam đệ chàng lấy gạch đánh hắn bất tỉnh, hiện giờ chắc đã bị mang về cứu trị rồi.” Phương Hàm le lưỡi, “Tam đệ chàng còn muốn thiếp nói với chàng, hắn vì giúp thiếp lần này đã đắc tội cha mẹ cùng các huynh đệ tỷ muội khác, chàng nên hảo hảo báo đáp hắn.” Nhìn hắn như thế này, chắc là sẽ đáp tạ tam đệ thật tốt thôi?

Kiều Bách Dung trừng lớn mắt, “Cho nên đại ca ta, hắn không có đối với nàng...”

Phương Hàm nhẹ nhàng cười, “Hắn muốn, nhưng không thành công.”

Hắn có cảm giác như bị bánh từ trời rơi trúng. Hắn vốn định phá hủy mọi thứ, không ngờ nàng lại cho biết đại ca vẫn chưa làm gì được cả.

Kiều Bách Dung thở dài, càng ôm nàng chặt hơn, “Nhớ nhắc ta, phải hảo hảo tạ ơn tam đệ.”

Hắn quyết định, sau này bất kể tam đệ muốn kinh doanh hay tiếp tục đọc sách thi khoa cử, đều nhất định sẽ chiều cố hắn thật tốt.

Còn những người khác thì... Hừ, cứ đợi xem đi!

“Dạ” Phương Hàm đáp, rồi lại có chút không tự nhiên uốn éo thân mình, “Nhị... Bách, Bách Dung, chàng ra ngoài trước được không? Thiếp muốn tắm rửa đó.”

Lúc này Kiều Bách Dung mới buông nàng ra, nhưng khi hắn thấy trên cánh tay nàng có dấu hồng do bị chà xát, lại không nhịn được nhíu mày, “Nàng ngâm nước ấm là được rồi, đừng tự dẫn vật mình như vậy nữa.”

Nàng hơi ngượng ngùng, “Nhưng cứ thấy bị chạm vào ghê tởm a.”

“Thế thì cũng là dẫn vật hắn, chứ không phải dẫn vật mình được.” Hắn cúi đầu hôn lên dấu bầm trên vai nàng.

Bị hắn hôn như vậy, Phương Hàm phát hiện, nàng lúc này thấy không khỏe đã từ từ biến mất.

“Được rồi mà.” Nàng nhỏ giọng nói: “Chàng ra ngoài trước đi nha.”

Nếu là bình thường, Kiều Bách Dung sẽ không chịu như vậy đâu, nhưng hắn biết hôm nay nàng bị sợ hãi quá rồi, muốn yên tĩnh một mình, bởi vậy chỉ gật đầu, “Nàng tắm nhanh lên, đợi lát nữa ta sẽ bôi thuốc cho nàng.”

Phương Hàm muốn nói mình có thể tự làm, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy quá khách khí rồi, bởi vậy cuối cùng nhẹ lên tiếng, “Dạ.”

Kiều Bách Dung nhìn ta trong lòng nàng đã tốt hơn rồi, cười với nàng, xoay người đi ra ngoài.

Kiều Bách Dung bôi thuốc cho Phương Hàm vô cùng cẩn thận, không chừa một chỗ bầm tím nào.

13. Chương 13

Edit: A Chu

Sau khi nghỉ ngơi bôi thuốc xong, hắn lại lấy khăn mỏng sạch băng bó quanh chỗ bị thương sưng đỏ trên da thịt nàng.

Phương Hàm lúc đầu còn thấy buồn cười và ngọt ngào nhìn hành động của hắn, nhưng sau đó lại thấy không đúng lắm, nhất là khi phát hiện ngay cả mặt của nàng hắn cũng không định buông tha, nàng rất cuộc không nhịn được mở miệng.

“Đợi chút, mặt của thiếp cũng cần băng bó sao?” Nàng che mặt ngăn cản.

Toàn thân giống như xác ướp vậy, nàng làm sao gặp người đây chứ?

“Đừng nhúc nhích, như vậy mới mau khỏi được.” Kiều Bách Dung đẩy tay nàng ra.

“Không cần, như vậy là được rồi mà.” Nàng lắc mạnh đầu.

Phải băng thành như thế, nàng tình nguyện khỏi chậm một chút nha.

“Ngoan, nghe lời đi.” Giọng nói hắn ôn hòa, nhưng cũng thật kiên trì.

Phương Hàm nghi ngờ, nhìn hắn thật lâu, buột miệng hỏi: “Chàng có mục đích khác đúng không?”

Kiều Bách Dung mỉm cười, “Nàng bị thương nghiêm trọng như vậy, ta chẳng qua là hy vọng nàng mau khỏe trở lại thôi, nên mới băng bó cho nàng, sao có mục đích khác được?”

Phương Hàm nếu còn không nghe ra hắn có ý đồ khác, thì mấy năm ở bên hắn đã thành vô dụng rồi.

Nàng lúc đó chỉ bị tát một cái, cộng thêm trên vai có chút bầm ra, còn kém xa lần bị đánh lúc trước, chỉ sợ ngay cả Kiều đại thiếu bị thương còn nặng hơn nàng đó.

Rành rành chỉ bị thương chút thôi, Kiều Bách Dung lại đem nàng băng bó giống như bị người vậy đánh, chắc chắn có mục đích khác nha.

“Chàng rốt cuộc là muốn gì đây?” Nàng đây nghi hoặc trừng mắt nhìn hắn.

“Đợi lát nữa nàng sẽ biết thôi.” Hắn thần bí cười.

Vừa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng của Lục Hòa.

“Nhị thiếu gia, phu nhân biết đại thiếu gia bị thương, phái Vương ma ma đến gọi Phương Hàm tỷ tỷ qua đó một chuyến.”

Lúc này bảo nàng qua đó, nhất định không phải chuyện tốt đâu.

Hai người trong phòng nhìn nhau, Phương Hàm còn chưa biết nên làm gì bây giờ, Kiều Bách Dung liền nói trước: “Ta đang bôi thuốc cho Phương Hàm, người nói Vương ma ma đợi chút đi.”

“Dạ” Lục Hòa nhận lệnh liền lui ra.

“Thiếp thấy thương thế của thiếp đã băng bó xong rồi mà.” Phương Hàm nhú mồm nhìn hắn, “Còn muốn bôi thuốc nữa sao?”

“Không có, nhưng nàng để bà ta chờ một lát đi.” Kiều Bách Dung nhún nhún vai, không hề cảm thấy áy náy khi thừa nhận chính mình cố ý làm vậy.

“Được rồi.” Nàng cười cười.

Nhưng “một chút” này cũng không ngắn đâu nha, hai người ở trong phòng vô cùng thành thoi lêu lổng gần nửa canh giờ sau, mới chậm rãi tiêu sái (đi thông thả) ra khỏi phòng.

Lúc này Vương ma ma tức giận đến mặt mày xanh mét rồi, nhưng Kiều Bách Dung là chủ tử, hắn lại nắm tay Phương Hàm, còn luôn biểu lộ thái độ lo lắng cho thương thế trên người nàng, làm cho Vương ma ma chỉ có thể phần nộ (cầm phần) chứ không thể nói thêm cái gì.

Thậm chí Kiều Bách Dung còn nhẹ nhàng nói, “Phương Hàm bị thương không nhẹ, lẽ ra phải tính dưỡng cho thật tốt, không được đi lại, nhưng nếu mẫu thân muốn gặp nàng, ta sẽ đưa nàng đi một chuyến vậy.” Nói ra giống như cố tình cho Kiều phu nhân chút mặt mũi.

Vương ma ma nghe xong, tức giận đến thiếu chút nữa đem tròng mắt trừng rớt ra ngoài.

(ha ha..., buồn cười quá)

Nhìn trên mặt nha đầu kia, cái cổ nhỏ cùng trên tay bị thương mà thôi, tuy băng bó kỹ càng thật, nhìn sơ qua bộ dáng giống như nghiêm trọng lắm, nhưng cũng không cần tỉnh dưỡng ở trong phòng, đến mức không thể tùy ý đi lại chứ.

Nhưng chủ tử là chủ tử a, chủ tử chỉ hươu bảo ngựa, hạ nhân bọn họ cũng chỉ có thể gật đầu nói: “Dạ dạ dạ, con ngựa này màu lông thật đẹp, trên khắp thân còn có mấy điểm màu nữa!”

(ặc, hớ hớ hớ..., chết cười)

Không thể không nói, Kiều Bách Dung công lực tức chết người không đền mạng thật không thể khinh thường nha.

Vương ma ma thật vất vả mới nhịn xuống được, đưa bọn họ đi vào trong viện của Kiều đại thiếu.

Khi bọn họ đi vào trong viện, vừa khéo nhìn thấy Kiều phu nhân đang tức giận mắng bọn hạ nhân hầu hạ Kiều đại thiếu, mà đại thiếu nãi nãi (bà nội) đang ở một bên rơi lệ.

Kiều phu nhân vừa thấy Phương Hàm đến, muốn bỏ nhào đến đánh nàng.

“Tiện tì nhà ngươi, nếu con ta mà chết, ta sẽ liều mạng với ngươi!”

Đó là con trai trưởng bà ta thương yêu nhất cũng hài lòng nhất, thế nhưng vì nữ nhân này mà bị đánh cho hôn mê bất tỉnh? Thân là mẫu thân, Kiều phu nhân có lẽ muốn điên rồi.

Kiều Bách Dung bước lên che trước người Phương Hàm, thản nhiên nói: “Ta không nghĩ mẫu thân là người không phân biệt được thị phi, đại ca vì sao lại bị thương, ta nghĩ mẫu thân biết rõ sự thật rồi chứ, sao lại có thể trách Phương Hàm được?”

Việc này nói đến thật mất mặt mà, đại thiếu gia Kiều gia lại ở hoa viên trong phủ ép buộc tì nữ quan hệ bất chính (nguyên văn: tăng tị với nhau), nếu truyền ra ngoài thì thật quá mất mặt.

Nhưng Kiều phu nhân sao cam chịu vậy được? Người đánh lên đầu con trai trưởng của bà ta cũng là chủ tử Kiều gia, bất kể ra sao cũng không thể phạt nặng được, tức giận của bà ta chỉ có thể trút lên người Phương Hàm thôi, huống chi bà ta sớm đã không vừa mắt nha đầu này rồi.

Kiều phu nhân giọng căm giận nói: “Phương Hàm chẳng qua là nha hoàn đã bị bán đứt, số mạng đã sớm bán cho Kiều phủ rồi, đừng nói hầu hạ chủ tử, nếu ta muốn mạng của nó, nó của phải giao ra đây!”

“Mẫu thân nói vậy là không đúng rồi.” Kiều Bách Dung không nhanh không chậm nói: “Khế ước bán thân của Phương Hàm ta đã đốt từ lâu rồi, giờ đây nàng không phải nha hoàn của Kiều phủ nữa rồi. Mẫu thân cũng biết đương kim thánh thượng coi trọng nhất là nhân phẩm, đại ca ở trong phủ ý đồ xâm phạm nữ tử trong sạch, việc này nếu làm lớn, chỉ sợ đại ca sẽ bị mất công danh, có thể coi là trừng phạt nhẹ nhất rồi.”

Lời vừa nói ra, khỏi nói những người khác, ngay cả Phương Hàm cũng ngây dại ra.

Nàng hoàn toàn không biết thân thế của mình đã bị đốt nha!

Sắc mặt Kiều phu nhân trở nên rất khó coi.

Điều Kiều Bách Dung nói, đối với bà ta đúng là trắng trợn uy hiếp! Con trai trưởng của bà hiện giờ là người duy nhất trong phủ có thân phận cử nhân, nếu hấn vì tiện tì kia bị mất công danh...

Bà không khỏi rùng mình một cái.

Không, bà không thể để chuyện này xảy ra được!

Kiều phu nhân oán hận trừng Kiều Bách Dung, “Hừ, ngươi nói đốt là đốt rồi sao, ai biết thật hay giả? Nếu khế ước bán thân của nó đã sớm bị hủy rồi, vậy giờ phút này nó lấy thân phận gì ở lại Kiều phủ chứ?”

Kiều Bách Dung thông dong nói: “Tất nhiên ta đã cùng nàng ký một văn khế cầm cố khác.”

Nói xong, hấn từ từ trong ngực mình lấy ra tờ giấy, mở ra ọi người xem.

“Người làm thuê cho cửa tiệm (nguyên văn: tiểu nhị) ký kết giao ước, lấy mấy năm hạn định, thời hạn đã hết, sau đó sẽ lại ký kết lại giao ước. Đã có văn khế cầm cố (chắc giống hợp đồng lao động đó), Phương Hàn không tính là bán mình cho Kiều phủ nữa, trong phủ đương nhiên không ai có thể tùy tiện bán nàng đi.”

Nói xong, Kiều Bách Dung hài lòng nhìn sắc mặt mọi người trắng không còn máu.

Thân là đương sự (người trong cuộc), Phương Hàn cũng lần đầu tiên nghe thấy điều này, vì đang đứng bên người hấn, liền nhin không được tò mò nhìn vài lần phần khế ước đó.

Không ngờ trên đó thật sự có dấu tay của nàng.

(làm sao nhìn biết dấu tay đó là của mình được? hay ta ^^)

Phương Hàn ngậy người một hồi, lúc này mới nhớ tới lúc trước khi bị thương nằm trên giường tĩnh dưỡng, Kiều Bách Dung từng trộm lén dấu tay nàng.

Hóa ra chính là cái này nha? Nàng không thể không bội phục hấn phòng ngừa chu đáo... Cùng với tâm cơ quá mức.

“Ai, ai biết chuyện này chứ? Người chưa từng nói, đại ca người không biết cũng là bình thường thôi!” Kiều phu nhân dù nói như vậy, nhưng khí thế rõ ràng yếu đi không ít.

“Luật pháp hiện hành cũng không có nói người không biết vô tội.” Kiều Bách Dung lạnh nhạt nói, cẩn thận xếp tờ khế ước lại, cho vào trong ngực, “Huống chi, với thân phận của Phương Hàn, muốn tùy tiện giấu giếm chuyện này, e rằng không dễ dàng như vậy được.”

“Người nói vậy là có ý gì? Chẳng qua chỉ là một nô bộc thôi, chỉ thoát khỏi nô tịch, hiện tại vẫn làm việc trong phủ, lại có thân phận gì chứ?”

Kiều Bách Dung chỉ cười cười, “Xem ra khi mẫu thân chọn người vào phủ, hình như chưa cẩn thận tìm hiểu xuất thân bọn họ.”

Kiều phu nhân trừng mắt nhìn hấn, trong lòng có chút bất an.

Bà dù không thích Kiều Bách Dung, nhưng đã nhìn hấn lớn lên, ít nhiều cũng hiểu tính tình của hấn.

Tâm trí cùng thủ đoạn của hấn cũng không ít tí nào, nhưng dám nói ra lời này nhất định đã nắm chắc phần thắng, tuyệt đối không tùy tiện nói lời đe dọa đâu.

Hấn nhắc tới thân thể của Phương Hàn, như vậy thân thể Phương Hàn nhất định có bí mật mà bà không biết, mặc kệ là thật hay hấn cố ý an bài.

Kiều phu nhân cố gắng kiềm chế bất an trong lòng, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ nó thân thể là gì, hôm nay đại ca người bị nó làm bị thương, giờ đây còn hôn mê bất tỉnh, dù sao cũng có người đảm nhận trách nhiệm này!”

“Hấn bị thương, không phải là vì có ý đồ xâm phạm Phương Hàn sao? Nếu tự làm bậy cũng phải có người chịu trách nhiệm với hấn, vậy Phương Hàn bị thương tổn, đương nhiên cũng phải có người đảm nhận trách nhiệm chứ.”

“Người...”

Kiều phu nhân còn chưa nói hết, liền có một thân ảnh hoảng hốt chạy vào.

“Phu nhân, nhị thiếu gia...”

“Chủ tử đang nói chuyện, người xen vào làm gì?” Trong cơn giận dữ, Kiều phu nhân trực tiếp trút giận lên nha hoàn đó.

Nha hoàn bị dọa sợ, nhưng không mở miệng không được: “Dạ, nô tì có tội, nhưng, nhưng người trong cung đến...”

Kiều phu nhân ngăn người, bỗng có dự cảm không tốt, “Trong cung nào chứ?”

“Dạ, là hoàng cung a.” Nha hoàn sợ hãi nói: “Nói là thái hậu triệu Phương Hàn tỷ tỷ vào cung, ngoài ra, thái hậu cũng muốn gặp mặt nhị thiếu gia...”

Thái hậu? Vì sao thái hậu lại muốn gặp Phương Hàn? Chẳng lẽ thật sự có quan hệ với thân thể của nó sao?

Điều này, ngoại trừ Kiều Bách Dung, tất cả mọi người đều hoàn toàn ngây dại.

Kế tiếp, chuyện phát triển như vậy làm Phương Hàm không hiểu gì cả, giống như đang mơ vậy, đến thật lâu sau mới phản ứng lại.

Nàng hoàn toàn mờ mịt, choáng váng, đột nhiên bị triệu tiến cung, Kiều Bách Dung đặc biệt sai người giúp nàng ăn mặc cẩn thận, nhưng cũng không tiếp tục cố ý bằng bó cổ bị thương của nàng thật dày nữa, sau đó mới cùng nàng tiến cung.

Mà lúc Phương Hàm nhìn thấy thái hậu, phát hiện đối phương chính là vị phụ nhân nàng gặp ở tiệm bánh ngọt lúc trước, thật ra cũng không phải bất ngờ lắm.

Nàng hoàn toàn không muốn đi tìm hiểu thêm nhưng boss của nàng lại là một thương nhân, không cần nhiều thủ đoạn cùng tình báo kỳ lạ cổ quái như vậy, mà ngay cả chuyện thái hậu là mẫu thân nàng cũng muốn tìm cho ra, còn lo lắng tự mình an bài nhiều như thế.

Mà thái hậu khi nhìn thấy vết thương trên người nàng thì rầu rĩ, sợ hãi, liên tục hỏi nàng tại sao lại bị thương, vẻ mặt hết sức quan tâm.

Phương Hàm từ lâu không có cảm giác được trưởng bối quan tâm, bị hỏi liên tục như vậy, đột nhiên cảm thấy ngực có chút nóng lên, cảm giác ỷ khuất càng tăng lên, nháy mắt hốc mắt đã đỏ lên rồi.

Thái hậu nhìn thấy, lại hoảng hốt khó chịu, nếu không phải nhớ thân phận của mình, thì sớm đã đem nàng ôm vào trong lòng an ủi.

Cuối cùng vẫn là Kiều Bách Dung lên tiếng trấn an, mới làm Phương Hàm thoáng tỉnh táo lại, nói cụ thể và tỉ mỉ tình hình thương tổn của nàng.

Đương nhiên, thấy sắc mặt thái hậu càng ngày càng khó coi, nàng cũng không quên cảm tạ Kiều tam thiếu đã cứu nàng, nói rõ nếu không phải nhờ hần cứu giúp, bản thân sớm đã bị hối hận nhục nhã rồi.

Còn về nhà boss của nàng lại càng không nói đến, trước mặt vị mẫu thân hư hư thực thực của nàng, Phương Hàm nói rằng nàng tin cậy cùng ngưỡng mộ Kiều Bách Dung.

Với mỗi người thì ấn tượng ban đầu khá quan trọng, thái hậu thấy lúc trước nàng tuy là nô bộc, nhưng cách ăn mặc lại lịch sự tao nhã hơn so với quan gia tiểu thư, liền biết rằng chủ tử nàng đối đãi với nàng vô cùng tốt.

Mà nay thấy nàng bị người khác làm bị thương, lại là người anh trai của chủ tử nàng từ trước đến nay bất hòa, vì thế thái hậu lập tức cho là Kiều nhị thiếu gia, tam thiếu gia thái độ làm người chính trực, đối với Phương Hàm nhã nhặn (tốt bụng) sẵn sốc, đặc biệt là Kiều nhị thiếu cùng Phương Hàn rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, nhưng trừ hai người họ, người Kiều gia cũng không có gì tốt cả.

(lưỡng tình tương duyệt: ý chỉ hai bên có ấn tượng tốt về nhau)

Tiếp theo, thái hậu lại hỏi quá khứ của nàng, nàng sống ở Kiều gia như thế nào.

Thật gia năm đó chuyện của Kiều gia gây ồn ào huyền náo, thái hậu dù nhiều năm trong thâm cung, hiếm khi ra ngoài một chuyến, cũng từng nghe nói qua gia tộc xuống dốc này.

Nàng nghe nói mọi người trong Kiều gia đều do con trai của vị bình thê sinh là Kiều nhị thiếu nuôi dưỡng, chi phí đều là từ cửa hồi môn của mẹ đẻ, lại đối với trên dưới trong Kiều gia không có nửa phần hảo cảm nào.

Vì thế, khi nghe Phương Hàm nói, thái hậu như vô ý nói, “Nếu ở chung có nhiều xung đột như vậy, chi bằng ở riêng đi?”

Lúc này, thái hậu gần như đã nhận định Phương Hàm là con gái của nàng.

Năm đó bà sinh một đôi long phượng thai, nhưng vì trong triều có ghi chép rằng lúc trước có song sinh tử đoạt vị, nên đối với chuyện này vô cùng kiêng kị, bởi vậy việc bà sinh hạ một nam một nữ, để tránh con trai bị ngăn cản trở thành thái tử, bà nhịn đau thương sai người đem hài nữ (con gái sơ sinh) đến uội muối cùng muối phu, đối với người ngoài tuyên bố mình sinh con trai.

Những năm gần đây, dù con trai bà thuận lợi được lập thành thái tử, ba năm trước mới đăng cơ làm hoàng đế, nhưng trong lòng nàng vẫn hổ thẹn đối với con gái của mình, đặc biệt sáu năm trước gia tộc muối phu phạm tội, toàn tộc người bị lưu đầy hoặc bán đi làm nô bộc, những năm gần đây nàng âm thầm tìm hiểu hỏi thăm, vẫn không tìm thấy nữ nhi của mình.

Hiện giờ đã biết nữ nhi bình an, tuy đã từng làm tì nữ sáu năm trong Kiêu phủ, nhưng mấy năm qua Kiêu nhị thiếu cực kì yêu thương nàng, chẳng những đốt khế ước bán thân của nàng, thậm chí còn có ý muốn cưới nàng, thái hậu đương nhiên muốn thay nữ nhi lo liệu rồi.

Nếu có thể ra riêng, đối với Kiêu Bách Dung cùng đứa trẻ này có lợi không hại, thái hậu cũng không muốn nữ nhi trong tương lai phải hầu hạ mẹ chồng Kiêu phu nhân độc ác kia.

Nhưng, đề nghị ra ở riêng tuy Kiêu Bách Dung có ý muốn, hấn vẫn khách khí nói.

“Tổ mẫu cùng cha mẹ thảo dân đều ở đó cả, thật không dám ra ở riêng trước.”

Thái hậu khinh thường hừ một tiếng, “Kiêu phủ rối loạn (nguyên văn: loạn thất bát tao), phụ không ra phụ, mẫu không ra mẫu, gia phong bại hoại, sớm nên phân chia, đỡ phải bị liên lụy.” Nói xong, bà nhìn Phương Hàm, giọng nói mềm mỏng lại, hòa nhã nói: “Phương Hàm, lần thứ hai gặp lại, ai gia cảm thấy con rất hợp ý ta, giờ đây con đã thoát khỏi thân phận nô bộc, ai gia muốn nhận con làm nghĩa nữ, ý con thế nào?”

14. Chương 14: Chương 14

15. Chương 15: Chương 15

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-ki-nha-hoan-cua-kieu-nhi-thieu-gia>